

MB
272.301

Csontos János

EZEREGY NAPPAL

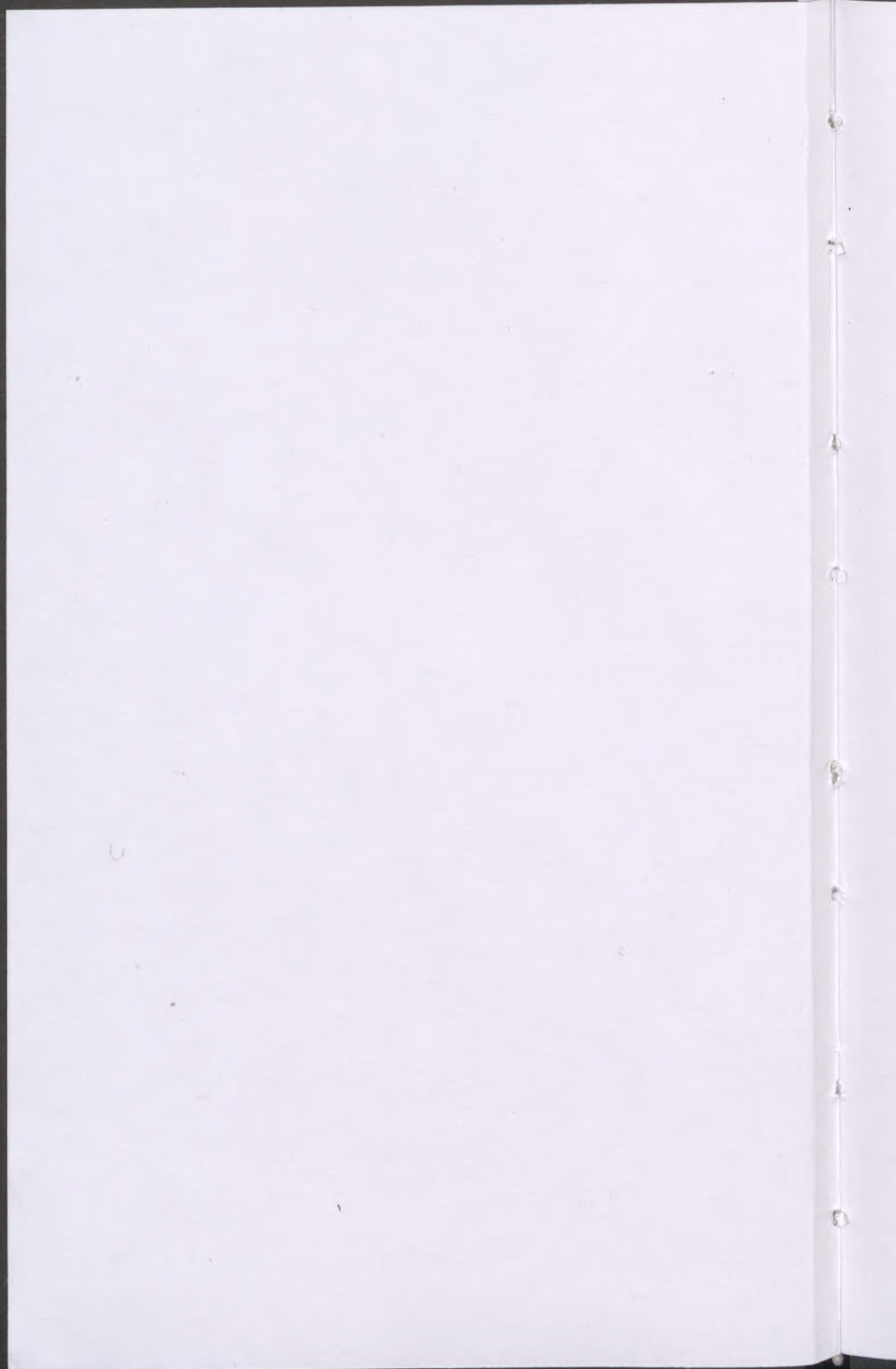
MAGYAR
NAPLO

Csontos János
Ezeregy nappal

Csontos János

Ezeregy nappal

versek (2015–2017)

**MAGYAR
NAPLÓ**

Budapest, 2017

A könyv megjelenését támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap

© Csontos János, 2017

© Magyar Napló, 2017

MB 272.301

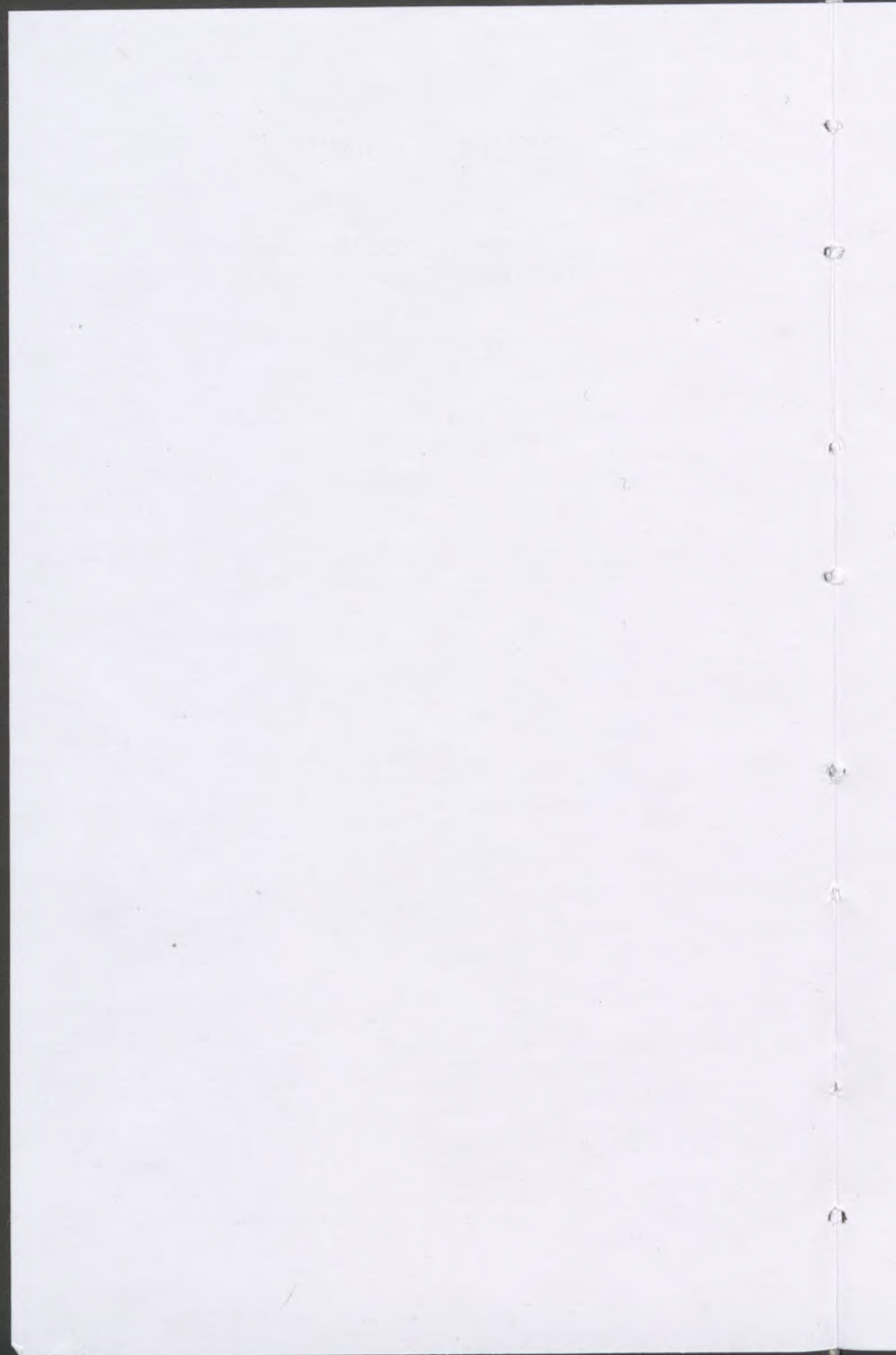

2018

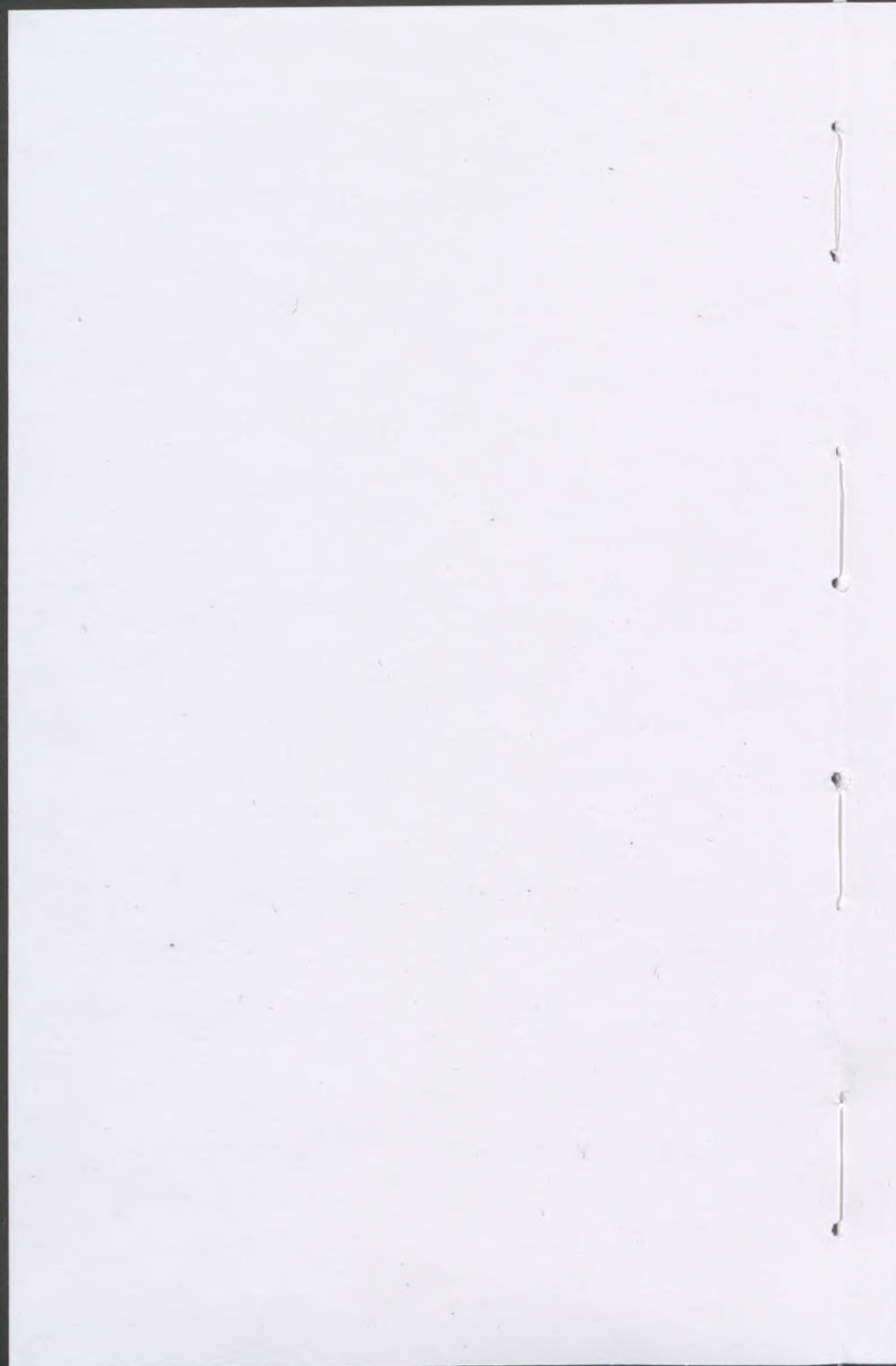
ISBN 978-615-5721-20-5

EZEREGY NAPPAL

A napok és az éjek összefolynak –
elhálja nászát tegnapkal a holnap.

IDŐ ÉS MÉRTÉK

IDŐ ÉS MÉRTÉK

Hexametert pergetsz, mint kölcsönvett anyagelvet,
légyen benne görög tűz, mérték és latin égbolt,
Sylvester János visszhangja a disztichonodban,
s úgy gördüljön, mint ládádon a fürge göröngyök...

PÓTVERS

Világegész és töredék

Félek, az éhem csillapul,
ezt a félelmet éhezem.
Lelkem az űrbe visszahull,
nem látni, hogyha vétkezem.

A Semmi ága ellazul,
csillag ragyog a Kozmosz ormán.
Lelkem az űrbe visszahull,
nem uralja se kor, se kormány.

NÉGY ÉVSZAK

Bágyadt, füstszagú őszi versek
Barna Bakák, bíbor Budák
Fogaim alatt körte herceg
Nézem a sompolygó Dunát

Támad a tél elégiákkal
Súlyos Pilinszkyk, Rónayk
Az élet megadásról tárgyal
Ugyan ki bírna szóra itt

Rügyet pattint a tavasztündér
Vidor Utassyk, Péntekék
Kínálnak végleg odatüntér'
Sárga szirmot és kék eget

Aratáskor a bandagazda
Dévaj Faludy, dús Weöres
Elhullott mag a hanga-gazba'
Poézisunk is körkörös

TÚLÉLŐ-SHOW

Túlélni Petőfit (26) nem nagy kunszt.
Az embernek még kötete sincs:
neki is csak néhány volt, vigasztalja magát.
Később majd lesz idő bőséggel behozni,
persze szigorúan mennyiségileg.
Ágyban, párnák közt, boldog szerelemben
múlik az élet, s valósággal
úgy kell keresni a csatatereket.

Túlélni József Attilát (32): kötelező gyakorlat.
Az ember, még innen a nagy bravúrokon,
de egyben-másban már túl is rajtuk,
időt rabol a kiseded családtól,
kötelező születnapos parafrázist körmöl,
lépést és rendszert vált, ha úgy adódik,
s igazából még hessentenie se kell
a kósza szuicid gondolatokat.

Túlélni Adyt (41) már komoly fegyvertény.
Az ember Marcus Aurelius módjára mérlegel,
kibotorkál a nagy sötétlő erdőből,
be-betéved még sötétebbekbe,
de nincsenek többé szivárványos illúziói.
Egyik kötete olyan, mint a másik,
kapaszkodik a szeretteibe, barátaiba,
s üdvtanná formálja a megváltó Írást.

Túlélni magam (54) angyalias élmény.
Túl immár testi és lelki halálokon,
de még csak kétharmadán a valószínű útnak,
porózus testtel, rongyolt lélekkel,
mágnás múlttal és koldus jövővel,
bögrényi hittel és tenger reménnyel
roskadozom könyvtárnyi súly alatt,
s nincsen szavam a holdvilágos égre.

4X4

Murva az úton dupla szivárvány ível az égen az este csatak
Ellenséges az éjszaka jött a fény birodalmán rozsdalakat
Tetszholt álmokat űz a manóhad

a hajnali tűz csupa talmi remény
Pirkad a másnap a múlt reneszánsza
pogány hamu s füst sárkányok egén

*

Elvetemültek az évek a pallók
minden a múltból tűnt csökevény
Tódul a kéngáz szájszaga támad a Sátánnak poklunk üregén
Tornác sincs már összeuszultak a klérusbölcsek
a bolt beomol

Szökken a lélek amíg az anyagban
a kósza atom zsongón zsinatol

*

Elherdáltuk az édes-fényest volt és nincs mentő szerelem
Otthon volt ez a fennkölt érzés kamránkban
de ma már idegen
Nincsen többé kint és bent a küszöb van
lám a tenyéryi limesz
Terjed a köd birodalma a vatesz sem firtatja a télbe' mi lesz

*

Volt egy ritmus az élet előtt és nyilván lesz is az élet után
Antihumánus úrdobolás ama ultravilágban a holdviolán
Nem bánt senkit hogyha legörbül
az égkottán az a holdviolin
Mennykeramithoz a jó ég tudja
vajon lesz bányásznunk kaolin

EGY CENTRÁL-BÉLI FOTÓRA

Vizes aszfalt: hullámozó tükör;
postakocsi: almásderes vonja;
nyomában egy biciklis teker,
jövő még a múltidő e van-ja;

hátsó régi Erzsébet hidal,
minden itt látható rég halott már;
megtartják a falat, hogyha dől:
mindörökre elkészült a leltár.

HERKULESFÜRDŐI EMLÉK

A mamutfa szebb napokat látott,
hús patak küzd bátran odalenn,
s az omlatag árkád alatt ott van
a kéngőzben egy másik jelen.

IRODALMI ÉLET

Egy felolvasó-délután
hol omlok báván és tunyán
a vég előtt a vég után

Bravúrok és klapanciák
gráciák és kádenciák
s a sarokban a porcicák

Megvillan olykor a tehetség
hogy lebirkózza aztán (ments ég!)
opálos tehetségtelenség

A hangulat már-már café
s bár néha kész autodafé
mindjárt kinyit a dús büfé

ÉVFORDULÓS DISZTICHON

Forradalomban a szív úgy lüktet: mint ha az élet
csúcsról csúcsra hatol, nem túrvén a lapályt.

OKTÓBERI VASÁRNAP

Ágh Istvánnak

Miként fér össze az ős a reménnyel,
dekadens október a verőfénnyel?
Koppanva potyognak szomszédos diók,
áthallatszanak megkésett dáridók,
de már a harmat hajnalban dérre vált,
bedől a Szabad Nép, törölve a száját,
s a Nagy Sortűz helyén veterán poétát
simogat a Nap, míg demagóg rakéták
pukkangatnak a Nemzet Főterén.
Összeölelkezik fény és a remény.

KÉRDÉSEK WEÖRESHÖZ

Ha a vers tényleg születik,
s nem lebeg öröktől az űrben
abszolút nullfokra lehülten,
ki a doktor s a szüle itt?

Ki kíséri a küszöbig,
ha lesben áll a metsző tőrés?
És ha az abortusz a döntés,
ki taszítja a küretig?

RÁCSOK ÉS VIRÁGOK

RÁCSOK ÉS VIRÁGOK

Vitéz Ferenc verssoraira

*Nyugati szélhez keleti erő,
északi fényhez a déli verő.*

*

*Csak a szív koccan a bordákkal össze:
rács közé zárt az élet örökre.*

*

*Kinyílt a Holdon egy kék tulipán
a bolygó hollandi álmai után.*

*

*A tetvészkedő keselyűket
nem táplálja saját tetvük:
vérük végleg keserű lett,
jobb lesz, mondják, ha kiköpjük.*

*

*Az ágyba, ebbe a mindörökké tartó nyárba
úgy simulok, akár a tankönyvbe az ábra,
s ha veled nyomhatom a régi nászi ágyat,
nem kell hozzá széljegyző magyarázat.*

*

*A settenkedő álmok testén
már lassan eligazodom,
szatír egy füllelt nyári estén,
csupa ideg a feszes izom.*

*

*A rácsok árnyékát homlokomon
a szabad ég alatt púderozom.*

*

*Lépteid alatt vérzik a fűszál,
lélegzetedtől felforr a korzó,
nyírott ligetben ökörnyál-bűn száll,
izzadtan liheg a szív-vadorzó.*

*

*Őled a fényben ciróka bokor,
melleid holdas iker Mont Blanc-ok,
barlangod mélyén izzik a Pokol,
kívül rekedve bizton megfagyok.*

*

*Szerelmes szökevény lehetnék,
félszobákban váratlan vendég,
beköltözve és ott ragadva
élethossziglani kalandba.*

*

*Szomjas szívedben még nyár van,
habár odakünn tél kopog.
Perzselődsz a benti tájban,
mint letaszított angyalok.*

*

*A besúgó lidércek
nem firtatnak miértet:
lápi fényben pörögnek,
s mint a legyek, beköpnék.*

*

*Vigyáznak ötágú csillagok,
fürdőznek csillagközi gázban,
miközben lapít a balog
csillagász illegalításban.*

*

*Én lehetnék az angyal vagy a Hold,
aki a függőnyrésen át beles,
ártatlan, édes titkokat keres:
helytelen volna hát, hogy megtorold.*

*

*Sarkamban kutyák, nyomomban gyilkosok,
előttem a Göncöl fényrúdja ragyog,
úgy iszkolok, mint fény a puszta űrben:
bizonytalán éltem, hiszen menekültem.*

*

*Mégis minden rózsá lefejezve
és másutt ásványi sós lében ázva,
mert minden fejezet önkénnyel fejez be:
vagy élted váza, vagy csupán a váza.*

*

*Nő a rozsdá a szakadt ereszen,
enyésző csatorna-csonk mered,
repkény a résben bátran megered:
ilyen egy omló-romló szerelem.*

*

*Mikor a kapitány jár élen,
hogy elsüllyesszék a rakományt,
s dogma növeli a homályt:
hős a matróz, ha mégis tétlen.*

*

*Érzem, hogy makranc nő szívemen:
rossz szerelem, de megszerelem.*

*

*Elterülnék, mint meglőtt vadállat,
vagy mint a tablón Eurázsia.
Nem izgatna szokás és szabályzat,
hogy a férfiúnak fel kell állnia.
Elterülnék, zsigerem kínálva
féreg-kukacnak, finnyás dögevőnek.
De nem tudhatom, vajon mi az ábra,
ha már a megadó vadra se lőnek.*

*

*Az eltévedt hajónak már sorsa sincs,
semmilyen széljárás nem szalasztja,
vitorláját reménység nem dagasztja,
korhadt gyomrában oxidált a kincs,
s fölötte égnek nincs többé malasztja.*

LAMENTÁCIÓK

JÓSLAT

A vakszerencse egyszer úgyis elhagy
s csak bővölöd az útelágazást
már nem tudod hogy álmodsz-e vagy felvagy
s hogy szítsad-e a pislogó parázst

Mint kósza lélek kiröppensz magadból
holt-idegenné lesz a lenti táj
úgy leskelsz le a didergő magasból
mint dzsípieszét elvesztett madár

A sodronydróton úgy időztél akkor
mint rajtra kész nagy rajban támadó
nem aggasztott még hogyan lesz az aggkor
s a számadáshoz lesz-e számadó

Míg szarkamód lecsapsz a talmi kincsre
és számolod hogy mennyi hány karát
már kifésülve szeméből a tincse
s a vakszerencse íme újra lát

ILLUZIONIZMUS

A fő, hogy léteznek illúziók.
Történetek a szétfolyó időben.
A lélek többé nem lesz már erőtlen,
mert behálózzák ő scénáriók.

A mítosz akár egy segédvonal,
mi átlendít az élet buktatóin.
Míg kisgyermekként ugráltál a Zsórin,
már megfogant a szívedben a dal.

S a színhelyek – mind-mind önkényes Éden –
úgy kaptak ellenpontot fenn az égen,
hogy csillagász sem köthetett bele.

S bár elpusztíthatatlan lett a suskus,
az életmentő illuzionizmus
a létezésednek jobbik fele.

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

A régi lányok immár nagymamák,
a múltó idő zord könyörtelenség,
mint manna hull más-ezredévi emlék,
s oly szenvtelen a kortalan világ.

Onnan nézve remény és szorongás,
mi innen szürke beteljesedés,
a túlsok mégis oly édeskevés,
a győztes asszót nem segíti bandázs.

Az évek úgy suhannak itt a páston,
mint másodpercek a bírói csuklón.
Csak ácsorgunk itt, térdünkkel bicsaklón,
s a jövőképünk fénylő alabástrom.

LAMENTÁCIÓK

Ha a szénád végre rendbe jön,
túldoldalon toronymód ledől.
Ábrándozzál csak déli verőn:
hadak sorjáznak észak felől,
ropognak srapel-parancsszavak.
Erre nincsen barátságos égtáj.
Azt mímelik: rád haragszanak,
ám a vektoruknak nincsen rég már
iránya, csak bökdöső hegye.
Lomha a szív, untató a szcena.
Pang az élet, füledt és henye,
s minden oldalról úgy szúr a széna.

*

Vezér híján meddő a vezércsel,
szaggyatott a posztó-terepasztal.
Egy lefolyóba csorogni kétszer:
a kanális-kozmoszban marasztal,
honnan nincs kiút, sem leskelés.
Kánon lesz a bűz esztétikája.
Ez a munkátlanság, s nem kevés:
ki nem céloz, az is eltalálja,
pláne, hogy a lölap légyszaros.
Úgy halsz el, mint bendőben a dallam.
Koraszülött légy vagy túlkoros:
garantált a röpke lélektartam.

*

A művészet: anomália.
Mint mikor a test mozdulni lázad;
bár repesne, meg kell állnia,
s félelemszag tölti be a házat.
Normálist sem érdekel a norma,
a szabály csak áthágásra jó,
bizsergésre mit sem ér a plomba,
lakod zátonyra vetett hajó,
ott napoznál szivárvány-atollon.
Szomszéd sziklán szilikon-szirén
sajnálkozik a szánalmas trollon,
s eltempóz az álmok farvizén.

KÚT

A kút mélyéről ezüstpénz az ég
a friss ivóvíz épp derékig ér
a rekedtes hang innét nem elég
és nem tudod meg kemény lesz a tél

Hát gondold azt hogy kívül van a kút
és itt belül tajtékzik a világ
nincsen kiút és nincsen már beút
a víz locsog fáradt szimfóniát

OTTHON, OTTHON

Otthon, otthon, választott hon,
ahol mindig más az alkony,
más a zenit, más az este,
más a Sátán falra festve;

otthon, otthon, faluház,
mibe a hon beruház,
azért itt sem oly rossz lakni,
van internet s lesz majd hakni;

otthon, otthon, elfekvőben
most van a Nap lemenőben,
horizontján szürkevakság,
ott lesz végső nyugalanság.

PRIVÁT IDŐ

Egy nyelvújítások előtti nyelven
hol ég a földdel békén összeér
és csók a csók és mindig vér a vér
és nem teremtett Istent még a Szellem

Mint vallanék neked szolid szerelmet
hogy különb lévén elkülönöződj
miként hasítanék privát időt
hol századokká nyurgulnak a percek

Mily szókkal mondanám a mondhatatlant
a múltot mily vászonra festeném
hogy ében éjben virrasszon a fény
derűs kedéllyel töltve meg a katlant

Ha végképp megfutott a gyáva ellen'
és elkoptak az induló-dalok
én trubadúri mantrát gajdолок
egy nyelvújítások előtti nyelven

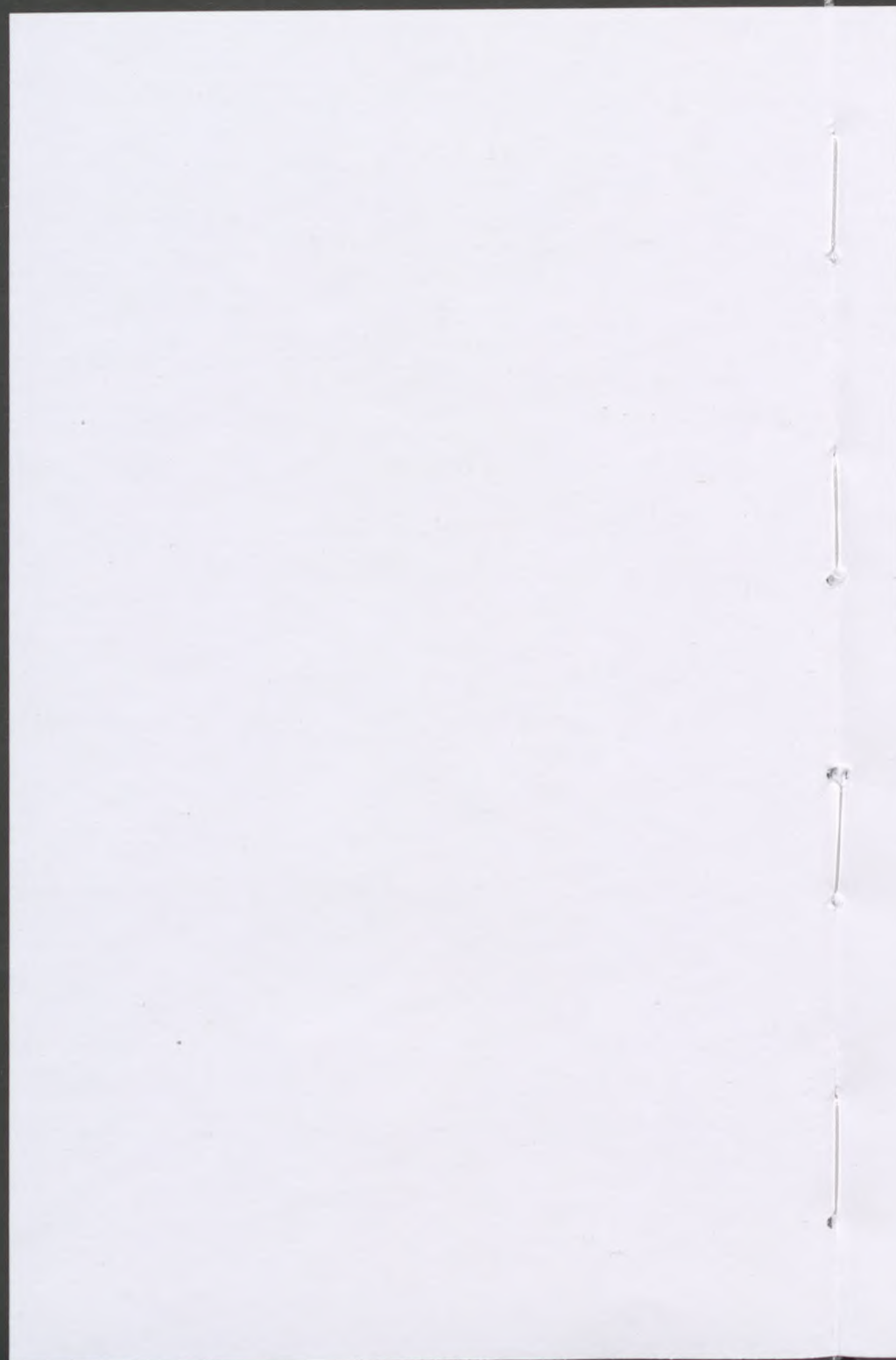
TALÁN

Talán a szív talán az öl
lesz ami kéjjel öldököl

Talán eljutsz a benti részig
mielőtt minden elenyészik

Talán az étellel pörögve
kívülálló maradsz örökre

Talán a programozott talány
vagy egy esetleges talán

VÍZVÁLASZTÓ

TÁRSBÉRLETBEN

Társbérletben testtel, lélekkel
soha nincs egyedül az ember,
ha elagg, velük együtt agg el,

életbe-halálba vetetten,
szédületben és rémületben,
lélekkel, testtel társbérletben.

TÉTOVA TRIPTICHON

Belemerültem szép dió-szemedbe
benne volt kicsit a táguló világ
nem torzíthatják fáradt íriszemre
az elcsúszó csalfa dioptriák

Szép dió-szemedet rozzant Arkhimédesz
kozmosz-origóként követem
míg el nem ragad a színehagyott Hádesz
szívem ifjú marad ráncos-öregem

*

Ura voltam még térnek és időnek
ki-be jártam a szivárvány alatt
nem rettegtem a pókok körbeszőnek
miért is vetne rám árnyékot a Nap

S összecúsztak bár kajla koordináták
s kasztanyettájában botladozom
bíztam benne az idő ura átlát
s megnyitott terét mégis megkapom

*

Látod látod az aljanincs egekben
felhőt súrol az óvatlan kobak
élhetnéd-e a hanyatlásod szebben
dekadens üdvtn bányadt gondolat

Láthatnád vajon a legvégső bucskát
lesz-e sikoly derűs ováció
fejedbe húzod a teleizzadt kucsmát
s homlokon csókol a gravitáció

BÁJOLÓ

Mézembe ragadj, mint a nyárfaszösz,
nektáromba, mint iszákos darázs,
legyek néked tápláló, drága lősz,
hol élni jó, és jó a meghalás,
mézem-nektárom immár lépre csaljon,
el ne mozdulhass, ha nem akarom,
boldog-egy lehessünk véremmel morajlón,
szuszogásod legyen éji takaróm!

VÉN DAL

Ahogy a férfi korba görnyed
hűnek lenni is egyre könnyebb
légiesülnek szép erények
ezért is vágytunk lenni vénnek

Bocsánatos lesz majd a bűn is
ha a csábítás tovatűnt is
elfeledték a bikaszarvak
mért volt jó lenni fiatalnak

TÉKOZLÓ ATYA

Mit szerettem, orvul elszerették
otthonomban lettem megtűrt vendég
kidöntötték kertemben a fákat
rühellik a tékozló atyákat

Példázat vagyok, de sose példa
rúzsos ajakaknak könnyű préda
nem leszek már szív, mi égre lüktet
csupán csont, mi falánk földbe süpped

VÍZVÁLASZTÓ

A kezdetekben kódolva a vég
a változásban fürdőzik az élet
az oxigén szükségképpen eléget
s a jó ég tudja mikor lesz elég

A vízvásztó bátran lehet száraz
mint térképen a szaggatott vonal
egy kottatárban rejtőzik a dal
mely nemlétező kérdésre a válasz

NOSTRADAMUS
APOKRIF JÓSLATA

NOSTRADAMUS APOKRIF JÓSLATA

Vörösmarty Mihály emlékének

Íme, beteljesednek az idők.
Mert az idők mindig beteljesülnek.
Kénsavas esők hullanak az égből,
rojtosodik a roppant ózonszóttas,
ürül az óceáni éléskamra,
szójaföldek váltják fel dzsungel-tüdőnket,
büszke nagyvárosok csendben fuldokolnak,
fajok halnak ki minden félórában,
s ősi sérelmekért elégtételt véve
egyre terjeszkedik a fantom-Atlantisz.
Ebben a lakóbolygónyi üvegházban
országokat önt el a szomjazó tenger,
életteret hódít a falánk sivatag,
a gyarló teremtés korrekciójaként
keringőre kéri fel egymást a gének,
allergén pollennel támad a Sátán,
öngyilkos merénylők vallásháborúznak,
darabjaira robban minden, ami egy volt,
s immár fenntartható az életpánik.
Elbizonytalanodik megannyi mester,
vátesz és tanító: romokban az Írás.
A szó helyét átveszi a fecsegő kép,
az agyét a zsiger, a szívét az ágyék,
az igazság helyén halott törvény tátong.
Felvirrad majd napjuk a kontár jósoknak,
betölt minden űrt a csodavárás-plazma,
tajtétkzó paripák toporzékolnak
az Apokalipszis istállóiban.
Nemzetség fordul nemzetség ellen,
nemek nemek ellen, sosem igenelve,

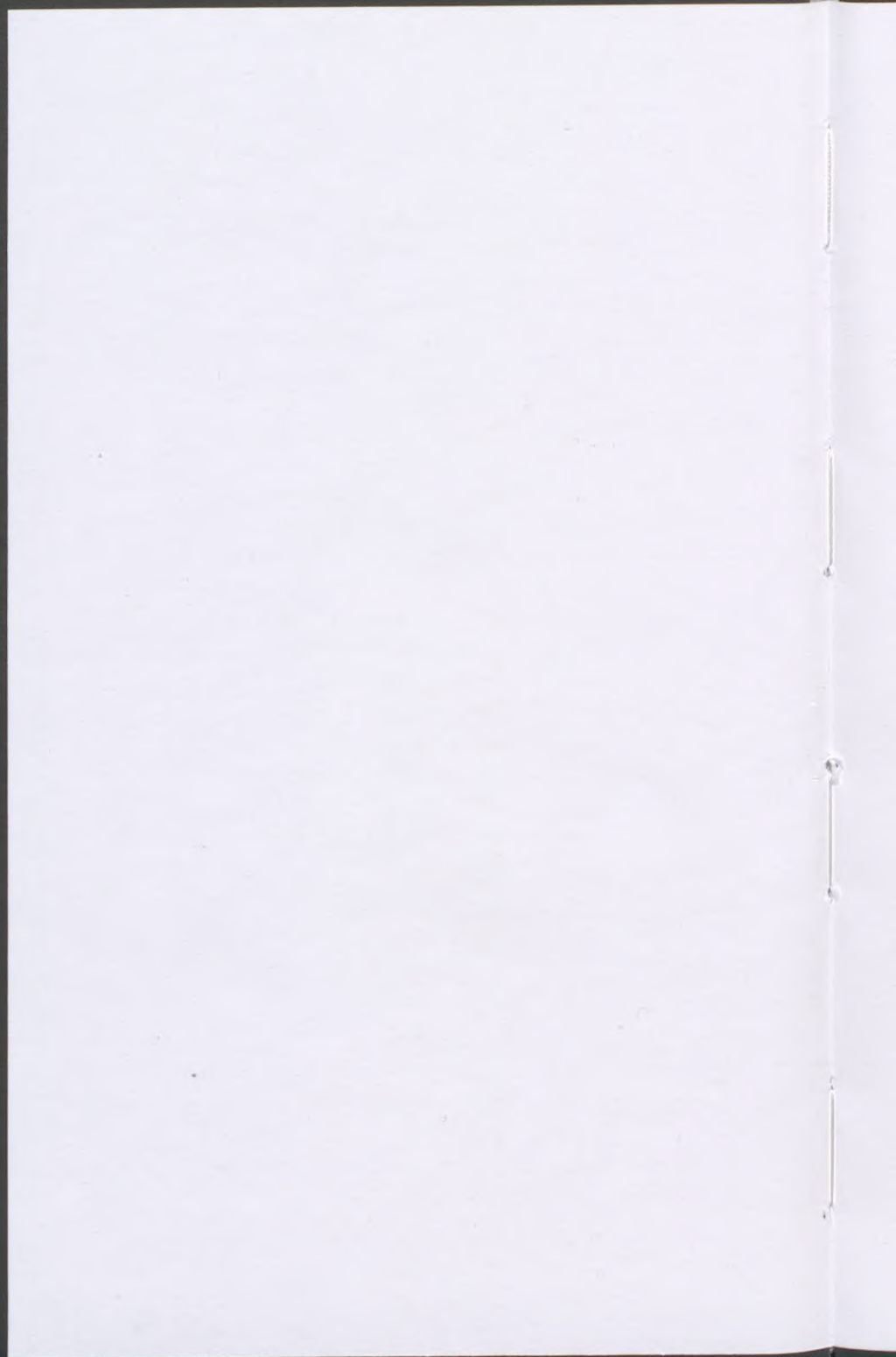
nemzedék ront rá másik nemzedékre,
s az ember, akár az égi Barna Törpe,
áll magányosan és csillagtalan.
Nímandok lopakodó birodalmat
tákolnak *Európa* munkacímmel
az európaiak feje fölött,
számlát nyitva más kontinenseken.
Más kontinensek könnyű koncra várnak.
A gazdagok immár nem is szaporodnak:
önmegvalósító önáltatásban
konzerválnák az állapotokat,
rabszolga népeket betelepítve.
Vágyuk a kékvérű status quo iránt
elfelhőz logikát és önvédelmet,
s kiiktat minden alternatívát.
A hatékonyság szentséges nevében
irtanak nyelvet, buja esőerdőt,
mindent, ami csak irracionális
és amiért még élni érdemes.
Felszentelt papok mennyet káromolnak,
szakralitását veszti létezésünk,
deheroizált hősök szenevelegnek,
profán bűnösökben telel át a szentség.
Isten nevét már hiába sem vesszük.
A mezsgyéken túlhan felsorakoznak
mindazok, kik barbárnak tartanak:
nézik, hogy miként emésztjük magunkat
civilizáltakra várva.
Föl sem merül, hogy megóvjuk magunkat:
az rút dolog volna; szép csak a feltett kéz,
mintha örökkévaló volna Róma,
mintha volna Róma.
Táguznak a jogok, szűkül a szabadság,
nem lévén elég trendi és korrekt,
gondolatrendőr kápó igazoltat:

limbóznunk kell a horizont alatt.
Mi magunk vagyunk a veszély maga,
a homokszem a monstre gépezetben,
mely az „érdekünkben” konstruáltatott.
Nem értettük meg élethivatásunk,
megértünk hát a teljes pusztulásra.
Ám addig eljő még a rend reneszánsza:
a titkok gazdái aktivizálódnak,
feljegyzik minden agytekervényünket,
kattintásunkat, gyarló szokásunkat:
bármely gyengeségünk terhelő adat
ahhoz a legvégső nagy zsaroláshoz.
Árnyék-erő sző be préda-társadalmat,
hálója közepén pazar a kilátás,
s a felfalattatás visszajátszható.
Akárcsak futóhomok-ingoványra,
ámításból épül majd mítosz és kánon,
fogcsikorgatva mindenki más ellen,
tagadással pótolva az állítást,
gyűlölettel a szeretet-megértést,
s amíg illemet, kultúrát mímelnak,
fojtogatnak nyakkendő-igazgatók.
Habár nem adtunk felhatalmazást,
elkoboznak tőlünk múltat és jövőndőt,
relativizálnak izzadó jelent,
miközben nyílik a hipokrita olló:
órákulumok egyre gyarapodnak
tódítva mindenható népuralmat,
míg az atomizált nép folyton csak fogyaszt.
Dohos zugokba számúzve a Szellem,
regnál a rúdtáncos Matéria,
agonizál a sápatag Poézis,
apró gombszemeivel vizslat az Érdek.
Az üdvtanoknak végleg befellegzik,
benyomul hült helyükre a tőzsdevallás

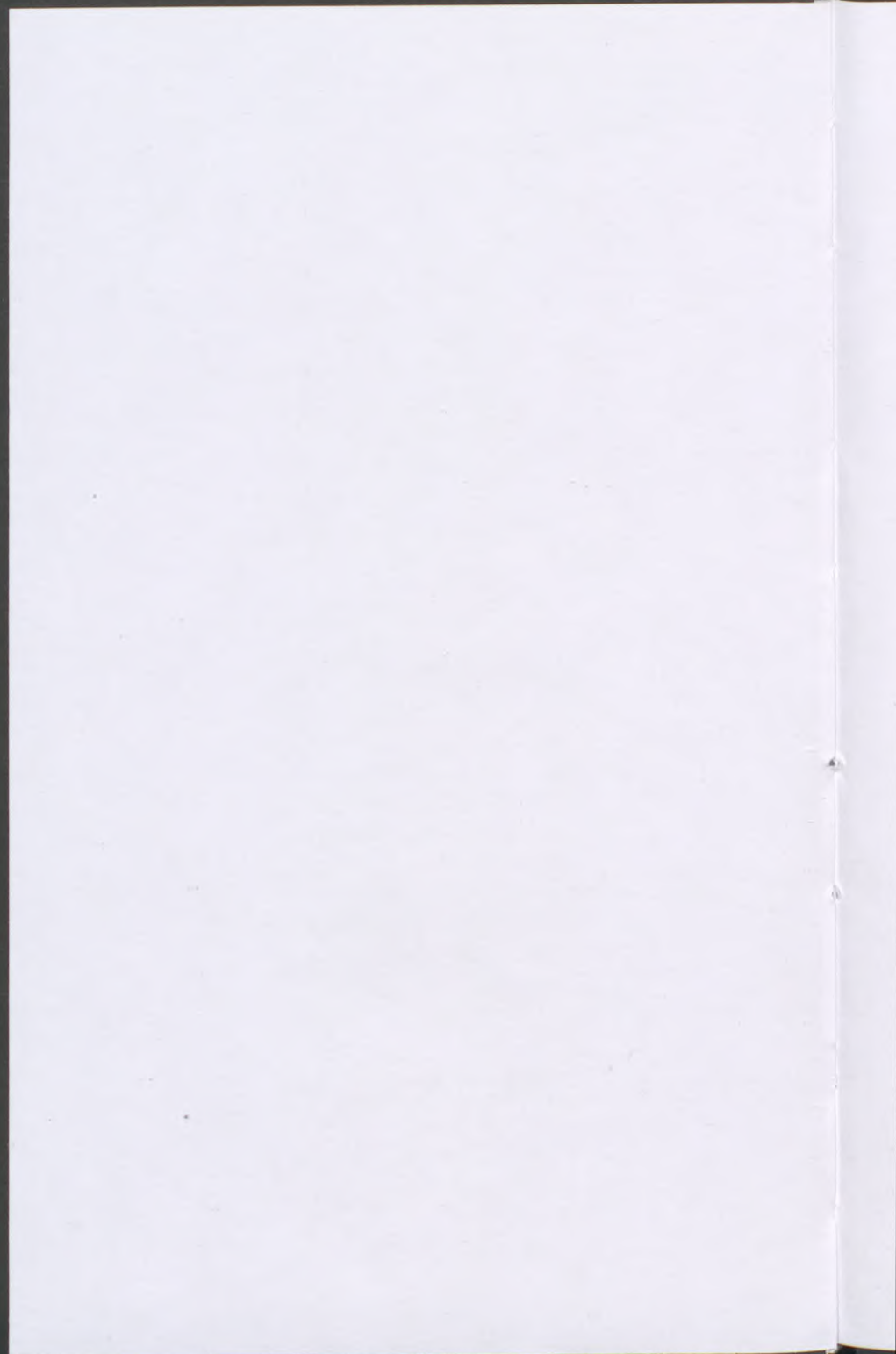
határidős hazardjátékával,
kipattanó buborékaival,
klimaxos hangulatváltásaival.
Nem marad, csak a globál-pragmatizmus:
félvilághatalmak túlvilág-visszfénnyel,
szabadkereskedelem a lelkeinkkel,
szappanopera-történelmi műsor.
Minden világok e legjobbika
silányabb, mint amit egy kezdő Teremtő
tesztüzemmódban így-úgy összetákol.
Ám azért búsulásra semmi ok,
hiszen bárminő nagy az önsajnálat,
ez itt a legvidámabbik falanszter,
s eltűrhetetlen kiváltságait
eltűri még a maradék világ.
Hogy tudósíthassunk huszonnégy óránkról,
szelfiket készítünk önfeljelentéshez,
úgy teszünk, mintha mi is modell volnánk:
tallózunk, lájkolunk, megbökönk, megosztunk,
szolgáltatok alá illesztve a széket.
S nem is marad majd el a központi hála:
választanak nekünk árucikket, kormányt,
mintát és katarzist, vágyat és szorongást,
csak a lélekbékét tagadják meg tőlünk.
Tengődünk itt, a felső egytizedben,
dúsabbakra és tán boldogabbakra
sandítva, halálíg boldogtalanul,
mert a boldogság mindig relatív,
s mert az eszmény, ha végtelenített,
szükségképp az marad: elérhetetlen.
Csöpp türelem, még némi áldozat,
s majd a tükör is elhomályosul:
amiért haltunk, végképp bagatell lesz,
s a törzsek, melyek egymással csatáztak,
feloldódnak érányi szerelemben.

Hars szóval telnek meg a felolvadt puszták,
lelassulnak a pörgő neuronok,
nem tágul tovább, elég tág a tér,
helye lesz megint kinnak és gyönyörnek,
s a mindent letörlő digitál-viharban
megtisztulva szalagvárosok épülnek
a funkciótlanra vált sztrádacsíkokon.
Eltűnik végleg a fényszennyezés:
nem kell már többé félnünk a sötétben,
felfedezzük újra a tágas égboltot,
s helyünk lesz ismét az Árkád alatt.
Jó lesz nekünk, mert megszabadulunk
taposómalomtól, önszipolyozástól:
szinkronban lépünk fogyó napjainkkal.
Visszatérünk az örök origóhoz,
nem hiszünk többé talmi haladásban,
nem leszünk teremtés-gyarmatosítók,
lefejtjük a kiválasztottság gögjét,
éljük, ami életként nekünk adatik.
Nem akarunk többé már Istenné válni,
mert Istennek lenni elviselhetetlen.
S mert az idők mindig beteljesülnek,
nyugtázhadjuk majd kábán, hunyorogva:
íme, az idő beteljesedik.

2016 virágvasárnapján

BÉDEKKER

UTAZÁS

Az utazás a halál tagadása.

Nem a kezdet és nem a vég,
állandó köztes állapot,
felfűzött állomásfűzér,
hosszan kitartott készülődés.

Rugaszkodás, elmozdulás,
áthangolt koordinátarendszer,
a téridő meghódítása,
örök pályamódosulás.

Kimerevített elkésések,
viszonylagos megérkezések,
a kaland mint sorsmetafora,
az út mint életmetafora.

Kipipálandó bédekkerlapok,
nevünkre vett nevezetességek,
törvény és esetlegesség,
kéjvágy és beteljesülés.

A halál az utazás tagadása.

KÍNA

2016. január

Szőcs Gézának és Kálmán Ernőnek

KÍNAI SZONETT

Mintha a légkör sírna-rína
könnyeznének a mínuszok
alattad pulzál népi Kína
felhők alatt gyilkos szmogok

Ringatva lelked Ázsiáit
tőzsdei forradalmakat
bölcsojében vak élet ásít
és felzabál és meghalad

Három dében térkép e táj
meghódíttatik ím Kitáj
túlhan vár könnyűvérű Sanghaj

Mocorogván korhadt keresztjén
mihez kezdjen itt egy keresztény
inkognitóban egy alangyal

KÍNAI KÉTSOROSOK

Kettő a hetediken

Hasztalan tömény fengsui:
fuldokol sok kis kínai.

Hotel előtt koldus perel:
aprópénzt csörget és *repel*.

Örvénylik köd- és füstgomoly:
szétozlatja széles mosoly.

Mi jellemzi e talmi kort:
megannyi magasságrekord.

Étterem ormán cifra tábla:
Tengeri Mérföld Legendája.

Meszelt fák szegik az utat:
Maó-szobor múltba mutat.

Nyugszanak mind a harcolók:
sírjukon felhőkarcolók.

Építészetben jó kupec:
sanghaji mesterünk, Hudec.

Taxik ajtaja balra zárt:
le ne terítsék Baltazárt.

Felnagyított pazar legó:
ím, a kínai art deko.

Kimosolyogtak, jaj, sokat:
minket, a fehér majmokat.

Megenyhíti, kit megaláz:
e kontinensnyi teaház.

Tudják, mi az, mi itt marasztal:
terüljastalkám-forgóasztal.

Pálesznek természetett cirok:
többet inni már nem *birok*.

Mért is tömőd tele magad:
kulináris cserealap.

Anyanyelved villa, kés:
pálcikázni túl kevés.

Magasházak közt meselak:
történelembe beragad.

Fűtést panaszlani nincs kinek:
legenda, hogy itt sosincs hideg.

Szónok elvtárson sapka, sál:
kifutón ilyet nem talál.

Asszony, kilátszik fáslija:
mégsem szeplőtlen Ázsia.

Az épület penészedett:
legyűrték az enyészetet.

Villa-szalonok műbarokkja:
a szemet hizlalásra fogja.

Kunkori sarkú pagodák:
köznaposulnak a csodák.

Messze visszhangzik ez a ház:
versenyt kacag két sinoáz.

Cseresznyepadló nyikorog:
hangjában századnyi korok.

Itt minden vega acsarog:
rizsnek mondják a ragacsot.

Tányérra szeletelve lótosz:
boldogságra estéli bónusz.

Homlokzati és sark-modell:
földrészrekorder Park Hotel.

Bizonygatják, bár nincs, de volt:
megdönthető minden rekord.

Lábra csimpaszkodó maki:
mit eszelhetnek még ma ki?

Kezedben apró diktafon:
el ne csenje a kismajom!

Hívóember passzázsba von:
erőszakos masszázsszalón.

Dupla tér, hárommannyi ház:
élettér-ügyben nem paráz.

Lóversenytéri pára szálldos:
beszippantotta már a város.

Kebelcenzúra dül a vásznon:
prostitúció nyomott áron.

Kirakóvásár luxuskorzón:
baksis pecsétje a vadorzón.

Nem kell röpcsi, sem talmi ékszer:
tévétoronyba fúr a lézer.

Rím kedvéért sincs itt tundra:
ide rúgunk ki a Bunda.

Bundi bankház-toronyóra:
harangoz a Huangpóra.

Rombolni is mindegyre készek:
eltökélt városépítések.

Tengeri gomba, fatörzsgomba:
spóraparádé nagy halomba.

Fényképes dokumentáció:
így hasznos a delegáció.

Sanghaj expó-centere:
négylevelű lóhere.

Terasz-ökokörítés:
élő bambuszkörítés.

Szíre-szóra:
szója, szója.

Óvilági Trója-póz:
ostromcsel a szójaszósz.

Nyúlós tészta, kicsi csík:
gondolj rám, ha csili csíp.

Vörös csillag a kupolán:
rendszer rendszernek a porán.

Elhúzódó míting:
gyümölcstál az íting.

Víg farsang haj-
nalán: Sanghaj.

Fogvájó mívesen faragva:
kínai rímél az arabra.

Ez a torony formabontó:
monumentális sörbontó.

Ez a torony mint egy bibe:
mákgubó a tetejibe'.

Ez a torony pikírt kivált:
a tetején kinyílt virág.

Ez a torony nem is torony:
csupa redő, csupa horony.

Magyar ember kínjai:
a folyékony kínai.

Magyaroknak sanda kín:
a folyékony mandarin.

Csevegéshez bumfordi báj:
közel van, mégis ordibál.

Áthághatatlan etikett:
két kézzel adni névjegyet.

Más kontinensen kóborok:
hazaröpítnek óborok.

Utcasarkon szépségzárvány:
zöld a pázsit, zöld a márvány.

Ha nem álmos Sanghaj-rossza:
vár reá a Barbarossza.

Félre, rosszkedv, morgó sajtó:
felpörget a forgóajtó.

Adrenalin, tesztoszteron:
műmárványból van a peron.

Nem rázkódhatsz rajta sokat:
háromszázzal fut a vonat.

Szépségkirálynak plusz:
ő is lehet *kalauz*.

Fehérházas tóparti rész:
a falakon makacs penész.

Fényes nyarak, fakó telek:
fengsuis a lakótelep.

Urbanisztika, veretes:
a préri húszemeletes.

Baljós felhősál bodorog:
kihunyt tűzű sárkány a szmog.

Nem jársz többé ott alant se:
más éltet ringáz a Jangcse.

Kibekkelés évadja van:
még a fény is vigasztalan.

Piros hajó setét vizen:
szétmállott időkből izen.

Utókor falat pakoltat:
sosemvoltból mindigvoltat.

Tájerdzsong ilyen volt-e vagy sem:
szép illúzió minden skanzen.

Nem első és nem utolsó:
romból éledt, akár Varsó.

Európa lehet parány:
nem leshető el az arány.

Bóklászás egy bordélyban:
ebben mennyi fortély van...

Mi ébreszti fel a vágyat:
midőn elkötik a lábat...

Oroszlán ha táncol:
valahogy leláncol.

Ember-ló ha lépeget:
pótolja a kék eget.

Kamera-fegyveres apa:
itt villogott Robert Kapa.

Turistáknak csata-prizma:
megszelídült kataklizma.

Építünk egy stramm pilont:
tartja majd a lampiont.

Hiába a látványosság:
téged fotóz a lakosság.

Nincsen másutt ilyen, mint ez:
kit filmezel, téged filmez.

Félórája már itt vár:
méltóságos párttitkár.

Ne pálinkázz vaktában:
alkohol az aknában.

Holdújév jó azonnal:
pózolj hát egy majommal.

Vágott szemek, lapos nagy orr:
csillagos a szimatszatyor.

Csipsze sótlan, bora oké:
tájjellegű karaoké.

Árus-arcra ránc kúszik:
Petőfi nem alkuszik!

Túl is (t)enni Gargantüán:
megy ez grátisz, nem kell jüán.

Ó, te drága Klementína:
nincs e Földön egyéb trilla?

Szuzsuban nem árt a reflex:
leköphetnek, s te is köphetsz.

Falu végén kurta reptér:
itt megint kínait ettél.

Kitartóan fejem ing:
s féláron a selyeming.

Gépünk leszállóhelye:
óriáshal pikkelye.

Igen-igen vagy sem-sem:
fekete-fehér Sendzsen.

Úgy őrizd agyadban Sendzsent:
ahol annyi kalmár csendzselt.

Piros, kék vagy zöld a taxi:
éjfél után ez már fakszni.

Szállodának marhajó:
egy kiszolgált sorhajó.

Már a vándor máma fáradt:
nem gusztálgat pálmafákat.

Szolgáltatás: ha körben
szelfizhetsz egy tükörben.

Programokban egy a biztos:
érkezik a kormánybiztos.

Amitől a hideg kiráz:
szalagrácsos Zoboki-ház.

Akár félálom-iszalag:
úgy tekergőzik e szalag.

Megannyi hajlat, furcsa stráf:
Zoó Kafénál plüss zsiráf.

Tekervényes lépcsők sora:
legújabb ornamentika.

Ha a kultúra nincs tovább:
álmodjunk még két uszodát!

Promenádon ne légy botor:
könnyen elcsaphat egy motor.

Csodafegyver a néma moped:
naponta cserélget elemet.

Nem mind zöldmezős, ki beruház:
raktárból lett e loft-teaház.

Kincs a hétéves fehér tea:
fehér embernek kell innia.

Teaszerartás körébe von:
forrázat üveg főzőlapon.

Zsémbel Sztálin – csak negyven deka:
s egy kiló sincs a császáritea...

Néninek elől-hátul évek:
vállán egy óriási mérleg.

Hóember-feszt – nem árt kissé szokni:
göcsörtös fákon norvég a zokni.

Májusfa karácsonyfa mellett:
juropéer fílingnek elmegy.

Bűbájos modell-lányka pózol:
leválva két slamos fotósról.

Látens nippon nosztalgia:
művirágzó cseresznye.

Ötszintes kutyüpalota:
digitális a hadova.

A technikának hódolat:
megvettem első drónomat.

Bajor kocsmában csücsülök:
globális a sör s a csülök.

Hongkong státusza kész talány:
külső belhoni tartomány.

Randevú felhőben a Píkkal:
nullkilátással miránk pikkel.

Arany virág, bronz oroszlán:
ezüst fejfel elorozván.

Kis harang kondul, gíngalang:
egymásra vágy a jin s a jang.

ALPESEK

*2016. február
Karádi Zitának*

SÍSZEZON

Lavinás lejtőn jég-havak,
glühvejnnel vár a völgyi hütte.
Nincsenek tutti végszavak,
olyan a danke, mint a bitte.

Rámpa a szűkös alagútban,
Sztarvarsz-hófüggöny kavarog.
Mit Lehár kottáz, most is úgy van:
duzzadunk, büszke magyarok.

Tóra kacsint tündéri Hallstatt:
kínai klón, hol Kajzer árnya
suhan a fürge Traunon.

Szőke loboncon bővli hajcsat,
kétfejű sasnak szegett szárnya:
vagyunk szörnyszülött Trianon.

BADISL

Cukrászdában a házi puncs jó,
gejlhatáron a cájnerek.
Kapucíner a kapucsínó,
tüll-monarchia átdereng.

Zsófiát télre raktározzák:
királyné volt ő, nem gyalog,
s nagyoperett e dupla-ország.
Farsang-maskarás angyalok

csábítgatnak, hogy szórd a pénzed,
sókamrát válts és szaunázzál:
hív az euro-feredő.

Ízlelgess nosztalgia-mézet:
többet ér ez minden ukáznál,
és minden vesztes belejő...

GALÍCIA

2016. május
Zsille Gábornak

MEGKÉSETT KOCCINTÁS

Elszerződttetett magyar falvak
a polák Tátra két oldalán:
nevek, mik elhomályosultak,
s kompenzációként talán
e kéttucat helységért cserébe
fénylik Kisárva temploma,
magyar szenteknek menedéke,
megfakult álmoknak hona.

Nevezd bátran Galíciának:
Kislengyelországból nem ért
sem a jókedély, sem a bánat;
nem adnád úgysem semmiért,
hogyha gurálok adomáznak
kamasz Dunajec tutajján,
mint lagziban a botos násznagy,
tobzódasz szabadon és buján.

S járod soktornyú magyar Krakkót,
hol otthon van a szerelem,
s hol a barátság mindig megvolt
rokon-barázdált szíveken,
s ma is kerülhet még tolvajkulcs
strófák és ideák között,
s mielőtt végképp holtra halkulsz,
más álmokhoz is lesz közöd.

Késhetnek gyönyörök és díjak,
zsendülnek a bölényfüvek,
vodkában ázik kedv és írmag,
örvendezni nem kortünet,
mégis ha koccintásra lódul
két versviselt írói kéz,
alkohol zsibbaszt nyugtatóul,
s megvillan részben az egész.

PÁRIZS

2016. május
Fucskó Miklósnak

EMBERÖLTŐ

A Notre-Dame-ba visszatérni mintha
egy emberöltő meg nem lopna már
már nem tudni hogy mi is volt a minta
s hogy odabenn mért tündökölt a táj

A jóbarátok soha nem mulandók
s míg menetelünk együtt bal-jobb bal-jobb
csak büntetéssel használjuk a metró
s a vámos elkobozza mind a sajtót

HÉMUSZ

2016. szeptember

Szondi Györgynek és Toót-Holló Tamásnak

A RILAI KOLOSTORBAN

Nemzedékek egymásra halván,
kolostort rejt a belső Balkán,
remeteségben lét-erő,
bizonyíték, hogy nincs idő.

Más jeleneken elmerengő
világfinak e kőkerengő
olyan csak, legyen bár Rila,
mint Rózbergnek a Formula.

VILÁGÖRÖKSÉG

Rilában aznap esett az eső.
A buszok újabb turistákat hoztak,
ám pár év alatt a szerzetesek
tizenegyről nyolcra fogyatkoztak.

A kerengőkön minden oly kihalt volt,
csak ott lenn nyüzsgött mindenféle népség,
kifelé, s nem befelé dagadt a világ,
s övé volt mind a kétféle örökség.

S interjúztunk a kamera előtt,
kiokosodván az ortodoxiáról.
A templomban megcsapott a viaszillat,
de nem volt sehol a gyermekkori mámor.

BALKÁN

Te eljöttél, a Balkán ott maradt.
Lépre csalta konzervatív földrajz.
Nem béklyózza szabad akarat,
nem áztatja dugig feltöltött spajz.

Nem ámítja demográfia:
közel már a hatalomátvétel.
Vad trendeknek ellenállnia
nem sarkallja sorozási kényszer.

Talán csak az álmok régiék.
Meg a bor, a kecskesajt, a sopszka,
az ott rekedt ólom-emberek.
Közhelyekkel ők se mennek sokra.

Megemészelve ezer kilométer –
s még ezer, hogy hazatérhess végül.
Vad szívedben sátrat vert a kétely,
cövekébe lassan belekékül.

MÉLYFÖLD

*2016. november
Csontos Katának*

NÉMETALFÖLD

Németalföldön vágni át
ismerős mégis más világ

Novemberi gomoly-ködök
bújgatnak tulipánmezőt

Minden város műemlék végleg
noha felrobbant és leégett

Mélykék kínai ég nyomán
fénylik a delfti porcelán

AMSZTERDAM

Csatornákban ó biciklironcsok,
fél órán át zenél egy torony,
családegyesítés: légy hát boldog,
nosztalgiázz tűnékeny koron,
midőn minden egy volt, mi most széjjel,
s ezer út még, nemcsak ez az egy,
burjánzásra csábított az éjjel,
s mindig készen állt a gyúelegy,
százféle volt az egyetlen asszony,
lélek sajgott csupán, nem a test,
nem volt terv, mi mennyekbe szalasszon,
csak a vágy, mely duplázni se rest,

lezáratlan évtized volt Vangóg,
napraforgót forgatott a Nap,
léteztek még valcerek és tangók,
s mai napként pulzált a minap,
fiad se nyúlt még két méteren túl
széttrollkodván csoportképeket,
nem akartál lenni még decens úr,
aki múltat s jövőt méreget,
Amszterdamba röppensz vagy az ürbe,
játékházak úsznak el alant,
könyvespolcot elfordítva fürge
ujjaival körmöl Anna Frank,
kirakatban bérelhető bájak,
múzeumi prostitúció,
megcsodálni kreált téгла-tájat
körbevisz egy bédekker-hajó,
plasztikává áll össze a kagyló,
pléhfazékban fekete szírom,
puhány teste ruganyos-aranyló,
mit hozzád ad, éppannyit kivon,
lányaidd, új ezredbéli hölgyek
nagypapává tesznek egy napon,
magas kedvvel ródd hát a mélyföldet,
ötszemélyes e birodalom,
tudatot módosítani nem kell
kedélydúló csodasütemény,
bárki előtt nyilvános a rejtjel,
habár ködpaplanba bújt a fény,
óhazába beépült a gyarmat,
más égövről kölcsönöz derűt,
éltesse e visszamentett harmat,
míg egy kerékpáros el nem üt.

KANÁLIS

Egy ismeretlen város csatornáin
és függönyei mögé kandikálva
miért hogy a lélek olyan árva
mint bűneivel füstölögve Káin

A homlokzatok diszkrétén bedőlnek
a csúcsukon diszkrét vonóhorog
a lépcső szűk ha költözésbe fog
a jámbor holland zongorástul főleg

A hídsornál a kapitány befékez
hogy készüljön sok egyszeri fotó
a futószalag mindig megható
a rögválóság idomul a képhez

MONAKÓ

2016. szeptember

Böszörményi Zoltánnak

MINIÁLLAM

Osztrigára citrom és olaj.
Grész hercegnő sírján: Grácia.
Francia a vodka; semmi baj.
Szelektív a demokrácia.

Puskás Öcsi aranyláb-nyoma.
(S még sehol egy literátor-tábla.)
Udvari költő szónoklata.
Hajókra les ó hercegi bástya.

Jenki bár a kaszinóra látva.
A jachtklubban kiváltságosak.
Vazareli mintája az ábra.
Hallé-turmix: zuborgó hasak.

Monakó-sör, diszkrét armanyak.
Friszkói dzsesszt kópiáz a kvartett.
Rollszrojsz-kaszni: van benne anyag.
Tenger helyén sok házhelynyi part lett.

Hotel strandján megőrölt kavics.
Nem illethet az osztályharc vádja.
Hedonista voltál, lám, ma is.
Talán az Ég ezt is megbocsátja.

MONEGASZK DAL

Lehattél volna monegaszk
tengerre nézvént téltől őszig
nem védi arcod soha maszk
örök-sugárban feredőzik

Kereskednél tenyérnyi földdel
dúsgazdag négyzetméterekkel
jönnél-mennél a sós szelekkel
s itt az azúr ég el is földel

Veszttegnél luxusdugókban
hol mediterrán kacskaringók
araszoltatnak presztízis-autót
szokásjog melyik merre moccan

Idővel belaknád a sziklát
rád biccentene már a herceg
tudnád ha jön és hogyha elmegy
s hogy a monegaszk épp eddig lát

DÖLÜKSZ

Monakóban okszitán konyak
asszisztálva kubai szivarnak
ezerféle bukéja a dalnak
mégis klassz az enervált Nyugat

Városképi Ferrári-szalón
estebéd a tenger farkasából
kikötőben articsóka-mámore
formaegyes cammogó szlalom

Sarkvidéket vizslató szobor
kormányműbe kapaszkodó herceg
útra hajló egzotikus kertek
cifra testőr gyanakvón komor

Távol luxushajók horgonyoznak
infódeszkes kis hölgyek a plázson
nipplek tükröződnek a márványon
dúlt poéták mélán kornyadoznak

FELMELEGEDÉS

Míg Európa Afrikaként forrong
a Kotdazúr majd diszkréten lehül
délre költöznek a norvég fjordok
s az éléskamra északra kerül
a *mediterrán* viking szitokszó lesz
az angol partokon megannyi bics
és Montekarlóban nagy lesz a cőresz
hát csobbanj egyet nincs amit veszíts

NEMIGEN

Valószínűtlen-tiszta tenger,
alján kövek és moszatok,
sirállyal úszni hív a reggel,
selymes vizében a dalok
megmártóznak, az ócska gondok
eltörpülnek az óriás
szállodák tövében, és a boldog
tudatlanságba semmi más
nem szüremlik be, csupán néhány
árnyalt bőrű alkalmazott,

napozóágyra heversz léhán,
körötted száz élőhalott,
jachtkiállítás izgalmától
borzong egész Meridien,
a jólét lomhán felnyalából...
Ilyen az élet? Nemigen.

PORTORIKÓ

2016. december

Ferdinandy Györgynek

ATLANTISZ

Európa ege elfogyott,
nem fér rája még több gépmadár,
a tiéd egy betonplaccon áll,
foglyul ejtik kerozin-szmogok;

aztán hogyha mégis felrepül,
fennakad egy virtuális ponton,
keringőzve roppant golflyuk London,
a méltóság messze elkerül;

vad sprinterként hajszol meg a tranzit,
úgy szökelsz a futófolyosón,
mint egy szteroidos csodaklón,
kiszikkadni, kiizzadni van mit;

globalizált gömbszín a világ,
karib álom: tódított valóság,
ködök felett merev szárnyak óvják
szíved elsüllyedt Atlantiszt.

AMERIKA FELÉ

A kontinensek egyre távolodnak,
s míg kontúrjaikat fércelgetem,
ím, késleltetve biccen rám a holnap
és halálra szán három-négy elem,

a néma égen tobzódnak a nyelvek,
az óceáni mélyben fullsötét,
a fagy-világban fűtött kvázi-termek,
míg kortyolja az ember hűlt sörét;

a kontinensek egykedvűen úsznak
a pillepalack-jégtáblák között,
s én veszteglek, mint elkábított dúvad,
mit mennyei permetlé öntözött,
a tespedésben szélvészfényként iramlok,
az ereimbe sűrül az idő,
mint huzattól a feltámadt szivarlob,
felvillanyoz szakrális térerő;

a kontinensek nem félik az Istent,
mert rettegni az ember tud csupán,
a valószínűségben az a kis rend
most itt röpít a felhők közt tunyán,
az ébenbőrű sztyuárd enni is hoz
és már-már földszintes az álvilág,
a glóbuszon végképp elfordul Patmosz,
és sziréndalt búgnak az Antillák...

FLORIDÁK

Vágysz-e még füledt Floridákra
mint az óceán-vándorok
hol szirmot bont a vér virága
korzóznak alligátorok
látni a partról víg Kubákat
édesgetnek vad Bahamák
cukornád-létől kedv kiárad
potomság élet s a világ

Vágysz-e még titkolt önmagadba
felperzsélvén a kikötőt
tajtékos-hús habokba csapva
hány élted múlt itt azelőtt
hány asszonyt és alkonyt szerettél
derűsen haltál hogyha kell
sóhajod őrzi régi erkély
tengermorajjal felesel

Vágysz-e még vagy tán nem is vágysz már
megcsappant időd és erőd
elfeledted hogy vágyva vágytál
óv egy koloniál-erőd
a szirten elrozsdaílt az ágyú
legelnek birkák és gidák
ám a szív nem lesz sose bárgyú
dajkálnak fénylő Floridák

HURRIKÁN

Hurrikáncsend vízen, szárazon:
odalent átmeneti béke.
Félelmeim lustán szárazom:
léleknek talmi menedéke.

Forgószélnek mindig van neve:
bűnös ne légyen ismeretlen.
Szómágiát űz a kor embere:
fogódzik elhalt istenekben.

KUBA FÖLÖTT

Kasztrót immár körbehurcolászták,
utcára, térre nem nyílik tere.
Fészülik kócos, torzonborz szakállát,
kénköves bűzfüst szivarzik vele.

GAZDAG KIKÖTŐ

A semmi ága karvastagnyi bambusz
kánikulában izzó Betlehem
de Szantaklauszt nem kíséri krampusz
és nincs jövő se múlt csak rögjelen
a Terület mint elfelejtett gyarmat
a messzi elnökökre nem szavaz
estig nem szárad fel a hajnalharmat
nem jó tavasz ha soha nincs tavasz

SOKMINDEN

A hasziendán jár és kel a szellő
a tág teraszon szabadság honol
már giccsbe vált a súlyos vattafelhő
a flóra opál szíromként bomol
e domborzatot jól ismerte Ádám
míg Évának járt csapni a szelet
most itt időzől e karibi vártán
a szélhárfa ver kósza ütemet
és nem tör stílust a piros kerítés
és hízelegni jönnek a kutyák
és lelassul az idő és az érzés
és pálmák lengnek büszkék és buják

a lovak kedvéért irtják az erdőt
a hegytetőre hág a négykerék
már nem zavar hogy mért is lettél felnőtt
s hogy nem tudod az Isten hét nevét
s míg spanyol angol francia beszédet
általnyalából a barbár ugor
a Ráktérítő cirógat és éget
s a pálló lélek linken lazsnakol
s bár forognak az égtájak a filmek
a bőrödön az óceán szaga
a nemzedékek sörözgetve ülnek
mert lám ilyen egy atlanti saga
a hely neve Montónesz (vagy Sokminden)
aligha tűnik fel térképeken
az üdvözülést kiérdemled ingyen
és öröklét lesz a tűnő jelen
ha visszatérnél a kárpáti télbe
tán kerülne egy irhabőr dzseki
az este sem ily észrevétlen érne
s a bőrön Kubalibre verne ki
hogy lezuhant a szubtrópusi alkony
már tombolnak a kétéltű kokik
szentjánosbogár-fényben ég a balkon
s a matracon majd elnyúlsz holnapig
és torlódnak a parallel világok
egymásra dől az angolszász latin
s bár nyelvenincsek a globális álmok
az Ige zeng a dombok ormain

LASZ PIEDRASZ

Hol csontjaidba épül be a pára
és fű a fa a sár meg altalaj

és kecskeszopó rémről szól a fáma
és az se gond ha apokrif a faj
a trópus violaszín kis virága
elnézést kér hogy illatozni mer
a hegyvidék sok elplántált banánja
a dömping ellenében is kikel
a manguszták rég úgy elszaporodtak
kígyó utánuk hírmondó maradt
a madarak még túléltek viszonylag
sőt pelikántól terhelt lenn a part
bár idefenn az élet maradéka
még szép idill foszló illúzió
ám éjszakára éled törpebéka
a csöppnyi testből vulkánzik a szó
a kilátóteraszról édes éden
úgy megfog mint a mérges légyapír
s a mosókonyha-priccsen éjjel ébren
kíváncsú a hegy mögött a pír
a nagy kő egyszer rágördül a házra
bár akkor ungon-berken túl leszel
de emlékezni fogsz e dombi lázra
és rád borul a füledt ködlepel

KÖNYVBEMUTATÓ

Humakaóban megtelik a könyvtár
a jéggé hűtött teátrumterem
a diáksereg önmagáért helyt áll
vakáció dacára itt terem
a színpadon az egzotikus szerző
ki nem töri az édes eszpanyolt
a rutinjában másfél emberöltő
a kultúra új nemzedékre ront

és nem vív már hogy kedveljék és értsék
az új évszázad sem reménytelen
az alkotástól menekül a kétség
s a romlás nem lesz úr a szellemen
az univerzitáson ifjú százak
kiknél nem hiánycikk a jókedély
a pesszimizmus mindhiába fárad
mert túlél mindent ami egyszer él

SZIGETFÖLD

A temetőben vízszintes a vaslap
és öntve vannak a spanyol nevek
a fűkaszák talán nyugodni hagynak
és hull eső és hull az ékezet
a szigETFöldi sztráda annyi völgybe
és domboldalba szerteágazik
a sok szenyorra vár a szíve hölgye
és szerelem dül másnap hajnalig
a házak között halálszakadékok
a sofőr minden kanyarban dudál
a sziklák mögül nem kívánt a légyott
elsistereg az illó napsugár
az autókon elöl nincsen rendszám
és minden istenház toronytalan
a segélyesek elrumoznak hétszám
sosem hazátlan itt a hontalan
a lakóparkban nincs helye a kertnek
a lapos tető kötelező kűr
a szatócsboltokban jeggyel fizetnek
s a gettó földjén izmosul az űr

még itt lebeg az indiánok lelke
a hegygerincen átkelnek haránt
a koldus hispán népség rég felette
erdőn-mezőn az állatállományt
a módos turistát is elszeretné
a diktátortól könnyebbült sziget
mit ér az Úrnak kertje hogyha többé
divatja múltán nem kell senkinek

HIPPOPOTÁMUSZ

A Vízilóhoz címzett étteremben
a dizájnvitrinben súlyos szeszek
az agyburokról izzadság lecseppen
a decens tartás már-már elveszett
a magas székeken ejtőzve ülnek
az ebédelő hivatalnokok
egy bodegából lombosult az üzlet
a fényűzőn terített asztalok
és megvilágosul megannyi részlet
az elkendőzött óhistória
mi ellenállt a sok századnyi vésznek
és mindig túlélte sok lezser fia

SZANHUÁNI SZÉP NAPOK

A kikötőben monstruózus bárkák
a hidat megszállják a taxisok
szőhették volna néked ezt a párkák
ha itt fogannál úgysem érne sokk

kamaszként ugrálnál a tiltott hídról
és gördeszkával gördülnél tovább
nem volna gond a kerékpár a sztrítból
röpítenének vad bosszanovák
nem lenne furcsa spanyol nevű saslik
s a pálma volna mind-mind őshonos
a kőerőd a szirtfokon magaslik
itt minden óvilági túlkoros
a parlementre bronz férfiak lesnek
mind rég holt washingtoni elnökök
a szivarárosok szépen keresnek
a tánciskola délben is pörög
a nagykalapos rendőrnél nyalóka
az óceánra néz a temető
sárkányhad ront a mindig Fennvalóra
derűs a szív idővel belejő
hol ostromlóknak véget ért az élet
elszabadul sok fürge deltoid
dús humuszul a rét nyírott fűvének
még megremegnek kódolt álmaik
a feszület oly fájdalmas-göcsörtös
a festett szentek naiv hőroszok
az utcátégla otthonos-göröngyös
az oromzaton profán mítoszok
kókuszdióhoz szívószál az excájg
a plázs akár a Pokol pitvara
a lábfejedre pályáznak a hangyák
és tizenkét órás az éjszaka
a dús fasorszegélyű ősi kalle
a kapubástyás tengerpartra lejt
a forgalom lépésben araszol le
nincs kétség egyszer éltél már ehelyt

a vámos elkobozza mind az almát
mert nincs tökéletes Paradicsom
a rum felé nem terelget a karmád
a karácsonyfadísz csak lampion
a színpadon bábu-háromkirályok
a polák pápa szobrot érdemel
vén Európát kajtatják az álmok
s még nem tudják mi lesz ha nincs Fidel
bár gyámkodik fölötte rajnyi jenki
az államcsőd villódzó délibáb
az új világrend könyökükön jön ki
csak kerüljenek havannák piák
ha eléd koppan egy pinyakoláda
a jég s a kókusz turmixoltatik
az üleped alatt hajó-faláda
elücsöröghetnél napszállatig
a parti sétányon sokan kocognak
a hőháztartáshoz kell jó tüdő
a butikosok sarkkörin vacognak
a munkátlannak megszűnt az idő
a társasházban csempézett a lépcső
az utcátáblák is kerámiák
a nyakkeresztben égszínkék az ékkő
s a bőrkalapban hűsebb a világ
a semmiből jön a trópusi zápor
az utcácskákon szürke lé csorog
negyedórára megszakad a mámor
a kapualjban koldus ácsorog
a plázson roppant fű-fák hajladoznak
a félszigeten átsüvít a szél
a zátonyok diszkréten porladoznak
a tájleírás folyvást elbeszél

a régi Szanhuánt ők birtokolják
a macskák mint a város urai
egy régi álmodik az ország
de felébredni most még korai
a lagúnában kajakok és szörfök
a kikötőben fregatt horgonyoz
és kreol angyalt fűz a kreol ördög
mert nincs a könnyed bűnben semmi rossz
tengerben úsznod képtelen kísérelt
az Izlaverdén elborít a hab
s hol sziklatörtén csendesebb a képlet
a moszatok hason csiklandanak
a beton támfalon mozaik-pannó
az életöröm sok dirib-darab
így halhatatlan lesz gyarló halandó
mindennap rátűz ugyanaz a Nap
az időtlenség lassú vénüléssel
jár kéz a kézben öslelet a szó
már nem számol az egyszervolt egésszel
a válságúzta ifjabb millió
medenceparti ejtőző szieszta
e történelmi macskaköröm
mint időnkívüli ledér fieszta
nyújtóztat szellős-gőzös délkörön
a gyarmatváros köszöni de jól van
és bátran használ hars paletta-színt
a pusztulás is életrész valóban
s a ritmus szétbombázza majd a kint
poétesszák és büszke kormányzónők
megfékeznek sok elvadult macsót
kik kapualjakban húzzák a lóbórt
s az utcák szegletén megtűrt a csók

a kétkedőknek hedonista érv ez
az élet mégis fényesebb s nagyobb
hisz úgylis elmész nem szégyen hogy élvezz
ringatnak szanhuáni szép napok

TURBULENCIA

Az óceáni turbulenciához
egy kisebb földrengés is bagatell
a bádog az innenső partra áthoz
az érkezéshez Isten szava kell
akit szerettél túl fogod szeretni
akit gyűlölnél közömbös marad
az indulásnál fontos még a flepni
az út végén már pusztán tenmagad

SZIDNI

2017. január

Sai-Halász Pálnak és Cilinek

RITÖRN

Visszatérni Ausztráliába:
más évezred, elforgott a Föld.
Repüléstől lenni méla, kába:
időd az új évtől elpörölt,
hogy a zsákmányt majdan visszaadja.
Ne tudd sorsod dicsérni, se szidni.
Hitveseddel húsába harapva
ínyenc éték a túlélő Szidni.

MÁSIKFÖLDI MOZZANATOK

Ex-támaszponton barangolva
a kerítésen rozsdá-plomba

Ímhol nyílik a sok virág
ám hol vannak a katonák

Darlingpontnál megnő a láz mint
csábdrogot szippantod a jázmint

Bondájbícsen oly nagy a lárma
holtaknak örök panoráma

Tengerparti sétány lezárva
óceán-vihar megtépázta

Öngyilkosok sziklája fent
valós veszélyt rég nem jelent

Csak a torkod ki ne szikkadjon
antialkoholista strandon

Ha a szomj végképp meggyötör
Menliben tiszta szőke sör

Szuvenírüzlet ha beránt
nyomott árú a bumeráng

A szétnyitható híd fölött
villákat nem marnak ködök

Selymes szellő a dombgerincen
mint pálma lombja tovasercen

Leégett s kihajtott bozót
tűzistennel ült dáridót

Öböl ölén a szfinx-sziget
le nem festhető senkinek

S nem rekedsz a vadonban árván
visszagördülsz a hídnyi vállfán

BÖKKENÖK

ÉDESHAZA

Másod az égen az árnyad a földön az ízed a számban
Felhizlaltál cukrosbácsi s a kúra se slankít
Elvonnád amit adtál egykor – a többi zamatnak
Híve ugyan már hogy legyek én ha a nyelv odakozmált
Mindenfélét gondoltunk de a földi valóság
Folyton meg tud lepni – az eszmék orrnehezültek
Hogyha a harc túlnyerte magát páncélban a béke
Nincs Nürnberg nincs Jalta se Párizs zöldővezettel
Ó unióból új unióba ha vonszol az élet
Nem lesz már sose vége – e körkör zöld üde börtön
Forradalomban hallgat a múzsa poétai csendre
Csak te fütyölsz fennhangon mintha az egyszeri múltak
Torlódó jelenében látnánk csonka hazánkat
Másol az énem s árnyal a földim s ízel a lábam

BOTOR BORDALOK

Soha nem lesz totál árva,
kit nevel egy bögrecsárda.
Anyám borral sűrög-forog,
gusztálgatják a bakterok.
Fecske-füstöt vágni lehet,
adomáznak a korhelyek,
s nyárikonyha közepén
nádfotelben ülök én.

*

Nem holmi fille, inkább fillagne,
e médhenre büszke Villány.
Van az úgy, hogy arra vágyok,
amire a derék svábok:
jó borra és szerelemre –
vágyam dehogy szerelem le!
Villányi e biling is:
születéstől bilingvis.

*

A bogácsi homokdombba
bevésve egy pincekamra,
ott rúgtam be szégyenszemre:
erjedt málnától a medve.
Két Ernő is töltögetett,
széles kedvem kerekedett,
s harmonikaszónál láttam:
harmonika mindkét lábam.

*

Ládbesenyő határában
három barát kalákában
történelmet faragva
felöntött a garatra.
Sötét pince – vakon inni
s napvilágtól megszédülni:
érzékekbe szűrő kaktusz,
tudatmódosító Bacchus.

*

Angyalbőrbe bújtatva,
surranóban futtatva
lábam alatt egyre ropog
az alföldi futóhomok.
Hadnagy-stoppert cselezve
elcsábít egy menyecske:
ha a nagykört leszelem,
két fröccsért megölelem.

*

Agyam tiszta, szívem részeg,
szomjúhoznak lélekrészek
tokajit, nem bordóit:
éppen egy kishordónyt.
Minden szavam csupasz legyen,
mint adó a Kopasz-hegyen.
Távol annyi bosszús rokon:
magányosan aszúsodom.

*

Séta-kedvem várral omló,
túlhan erdőség a Somló,
ám ideát kultúrtáj:
jobb egy szimpla túránál.
S járva Pápa városában,
mely patinás városállam,
elállják a dufartot:
futár hoz egy juh farkot.

*

Sokorón érlelve borát
keblére vár Győrújbarát,
Dezső mester borászata,
szőlődombok őszallata.
Tetőzete dínótaréj,
udvarán nincs disznóparéj,
oly festői minden skurc itt –
guríts le rá néhány murcit.

*

Ha már a Tagore-korzón
eltikkadtál, s torkod porzón
áhítja, hogy nedves legyen,
ott a helyed fenn a hegyen.
Eléd libben tavak lánya,
Füred tündérboszorkánya,
princípium-kisvilág:
szíved nyíló kis virág.

*

Kedvünk odafenti legyen:
dúskálunk a Lentihegyen
túllendülve pinteken,
csüggve sápadt Pénteken.
Asztalunkon szolid borok:
mindmegannyi Robinsonok
szúzi vitorlára várva
begubózunk, mint a lárva.

*

Tamás akkor élém állott:
érkeznek az ausztrálok,
fojtsuk őket magyar borba,
vár reánk a katakomba!
Szentendrén a kéreg alatt
a kóstolás lassan halad,
ám kijöve, mint a bóling,
harmincöt fok főbekólint...

*

Nem tudja a józan török,
az egri nő mitől pörög.
Az ostrom nem vita-tér:
doppingol a bikavér.
Part fölött és dunyha alatt
a matador dalra fakad
szépasszonyok völgyében,
gyönyöröknek kertjében.

*

Csizmám talpa csupa sár:
lávaköves Abasár
kergetett bozótba-gazba –
nagyapám a borosgazda.
Penészes a pincéje,
számít fénylő Vincére
rizlingborát fényezve,
tölgyhordóját kénezeve.

*

Bölcs az idő, sosem botor:
apám kapál és nem horol
hátsó szőlőskertjében
földesúri kedvében.
Sorsa ellen sose lázadt,
pincéhez vette a házat,
jó fröccsétől el nem ázunk,
mindhalálíg kvaterkázunk.

*

Lajos gazda, mért bús kend ma:
nem vidítja kies Lendva?
Szőlőhegyen víg az élet,
mámorban fogan az ének,
s ha az este éjbe hull,
minden-minden elcsitul...
Bús vagyok, de nemcsak máma:
hol az örökpanoráma?

ÓDA SZAKOLCZAY LAJOSHOZ

Hetvenkedni mindenki tud –
aki kívágja az adut,
kerek számokon nem pörög:
célozza a hetvenötöt.

Formát tölt meg tartalommal,
mindmegannyi tarka lommal,
mű-vésszel, természetessel –
katarzistól sose ess el.

Kicsi batyu roppant bajos,
jól tudod ezt, kedves Lajos –
oly módon kell telemérni:
sok cuccnak kell beleférni.

Kép és vers és képvers, verskép,
látomás és kósza emlék,
tengerföveny kabócái,
ősművészek szakócai.

Mostan éppen Erdélyt járom,
nappali láz, éber álom –
barangoltál te is erre
kéziratot rejtegetve.

Nőknek napján Kolozsvárott
nem tiltják a hóvirágot,
s képzettársít ama téma
a tordai hasadékra.

Mindebben nagy kedvem lelem –
innen küldöm üdvözetem:
egészségedre egy paszulyt,
rá egy pohár veres aszút.

Míg ti ottan esztek-isztok,
ugye, azért félreraktok
(feledve a szoldateszkát)
egy paprikás zsírosdeszkát?

*Kolozsvár–Torda,
2016. március 8.*

A NAGY HO-HO-HO

Péntek Imrének

A tó, a tó: ellenséges elem.
A tó-, a tóban él a hal, a hal.
A haj-, a hajnalpír hártyás vizen
a bölcs-, a bölcsőlázzal így izen
s a hol-, a holnap kohójába hal.

A nagy ho-ho-horgász mégse rest:
korán-, korán-, korántsem lustul ő.
A pír-, a pirkadatban jól keres,
a zsák-, a zsákmányért már úgy repes
a pisz-, a pisz-, a pisztrángfüstölő.

A versz-, a versszak olykor nyers szagú,
a rum-, a rímkészlet penész-dohos.
Az ál-, az álom gyanús állagú,
s ocsú-, a csúcsfogásra nem tanú
egy hor-, egy horgászőrsnyi kisdobos.

A po-, a po-, a poétát a part
sose-, sosem úgy látja, hogy nyafog.
A csal-, a csali más sorsot akart,
a ha-ha-halhatatlan portya egyre tart,
s a hal-, a hal-, a halálon kifog.

PÍSZÍ

Messzemenően inkorrekt
ha dongalábnak nincs balett

Botrány hogy más rekordot úszhat
mikor ő már-már belefullad

Hogyha szépségét szűken mérték
formafasizmus csak a kétség

S ha lába-nincs futni se tud már
rúgóin teljes joggal ugrál

S ha a sors testbörtönbe zárja
pozitívan diszkriminálja

Lopni a napot napra nap
feltétel nélküli alap

S kinek az elme nem ad támaszt
helyes ha egyenlően választ

Akár hulló a soros vedlést
igazítsuk ki a Teremtést

Legyen a sorscsapás előny
álmodozzunk téli verőn

Quasimodón a dupla pukli
legyen hát bicepszes Maugli

Dukáljon magasztaló ének
mindegyik átoperált génnek

Építész urak az se pc
ha tétováknak nincsen wc

Ki ne rekesszen már a nyelv sem
éljen soká a semleges nem

Egekbe menesztendő volna
minden kiműtött lengőborda

Jó régész ki mindent kiás
ami volt s lesz identitás

Így lesz majd bölccsé a debil
gyermekbarát a pedofil

Sápadt szeráf rabszolga-hanggal
afroamerikáner angyal

Ipari kamera a kandi
bolygó belga bolygó hollandi

Négermunkában a gyerek
hadd hányjon cigánykereket

Kinek barnulni nem lehet
járjon fehérítő kenet

S kinek a szári túl mini
fedetlen arcú burkini

LÉLEKKUFÁR

Pókerarc vagyok és kimért:
ki ad többet a lelkemért?

Senki többet? Az alkuszok
szenvetélye fel-felbuzog.

Portékámat, e tompa asztrált
kínálom: becsszó, alig használt,

itt-ott tán furdalt, lyuknemű,
mégis úgyszólván újszerű.

Vannak énnálam jobb kofák,
sóderbányászok, jópofák,

mind megmutatja, míg dumál,
mi mindent tud egy üdvkufár.

Fausztusz immár nem leszek
és az árból sem engedek:

eladó-kedvem fénnel oszló,
éhen veszhet tőlem Mefisztó.

BÖKKENŐK

SALZBURGI FOHÁSZ

Lelkem lebeg, szívem sóvár:
viszontlátlak-e még, Sóvár?

MACSÓKIRÁLY

Korunk hőse Don János,
a hírhedt botkormányos.
Egy-kettőnek aláver,
ebből lesz a paláver.
Nem számít se cím, se kaszt,
mindenkinek beakaszt.
Sose kérdi, mért pont most:
becsempészi a lompost.
Mindegy: férjes asszony, szingli –
fűrge magját szertehinti.
Hódításán heherészik,
mígnem egyszer kiherélik.

DONHUÁN BÜSZKÉLKEDIK

Teljes joggal hencegnék:
befűztem a hercegnét!

FALUSI KASZANOVA

Nem áldotta Boldogasszony,
ám annál több boldog asszony.

PORNÓ

Bolyhos ölek és duzzadó cicik:
férfiembernek élvezeti cikk;
tavasz, nyár, ősz – mind szakadatlan pornó,
míg betemet mindent a szitáló porhó...

TÁRSADALMI KONTROLL

Ha túl sokat üzekedek,
rosszallja a gyülekezet.

DOBSZÓ

Szívem ritmusát dobolod,
akár egy sztepptáncos kobold,
egyenes lábbal s tekintettel:
érezve, mit ver; látva, kit ver.

VESZEKEDÉS UTÁN

Édes szívem, elküldtél a francba,
ám én mégis elviszlek Provanszba:
szerelmünknek ez a végső sansza;
vágd magad a kéjes útra glancba!

INTÉS BORDÉLYLÁTOGATÓKNAK

Ne légy csélcsap:
jó a bélcsap!

FIZIKA

A szerelem rombuszában
állandó a váltóáram:
a feszültség folyton más-más,
s megtörik az ellenállás.

SZENTENCIA

Szerencse kell a szerelemhez,
mely átsegít majd völgyön-hegyen.
A nagy Őt holtig megtalálnod
túl igaz ahhoz, hogy szép legyen.

GENERÁCIÓK

Egyre ifjabb nemzedék ha szlemmel,
küzdve nyelvvel, zordon szó-elemmel,
szakmailag tartva őket szemmel
együtt vénülök a szerelemmel.

PRÓFÉTASÁG

Férfi s nő közt paritás:
elképesztő raritás.

GOBLEN

Az ágyasok Verszájban darvadoznak,
míg uruk dús mezőkön űz vadat,
az udvaroncok tiltott kéjt oroznak,
s a Napkirály most végre vad s szabad.

BÍCS

Letépve, ím, e hangaszál –
amott egy kósza tanga száll,
kit érdekel a tanka már,
elsodorja a rangasz ár,
vidul Berta és Baltazár,
sudár zulu és stramm maszáj,
erényövön nincs sanda zár,
csókviharban nem pang a száj,
orgazmust sem ront hang-aszály –
s a büfés is vígan kaszál.

TURISZTIKAI AJÁNLAT

Idén nyomott Szob ára:
csak ott menjen szobára!

VADNYUGATI VESZEDELEM

Vágtathat nagysörényű musztáng:
útját állja a puszta-puszpáng.

BEAVATKOZÁS

Fogtündér: kopasz és szakállas,
körötte fúrók és fogók.
Steril kánpadon lelki támasz –
ott jár, ahol a csók szokott.

ÁTOK

Megbonthatatlan barátság:
pókháló-erdők borítsák!

MEZEI POCOK KESERGÉSE

Ez a szirén-vércsedal
minduntalan lépre csal.

REKLÁMSZLOGEN

Nem ízlik a fanyar vackor?
Igyon kávét magyar zaccból!

KÍNAI PIAC

Módit kínál ma Peking:
csajszilajbi, krapeking.

KARIBI TÚSZ BELSŐ MONOLÓGJA

De rigoróz
ez a kalóz!

MORGOLÓDÓ

Korom-ormok, mord mór romok,
komor-mogorva romkomok.

SZENTENCIA

Leírni egy halforma
sziklát jó a dalforma.

DÓ-RE-MI

Tanulhatsz szolfézst, hogyha végül
csak a szív játszik kotta nélkül.

TÁNCOSNŐ PANASZA

Addig-addig szaláztam,
míg egészen felfáztam.

SANGHAJI KÉRDÉS

Nem mondhatod, hogy klassz dolog,
midőn támadnak snassz szmogok,
ködbe burkolva kamerád.
Hogy forgassunk így, kamarád?

CSONTRITKULÁS

Vénen olyan porca lőn,
mint a kényes porcelán.

RÍM

Tekercseivel Kumrán –
járás-rangadó: Rum–Kán.

ITT VAN ÚJRA

Szép, mint mindig, a szottyos ősz,
és mint gyakran, trutymó szítál;
Sándorunk odabenn időz,
s leíratlan a kinti táj.

HELIKON

Ügyelek ágyást, zöldség-vetést,
s nem firtatom a költségvetést...

EGYETEMI PECH

Mindig, mikor Kata lóg,
feltétlen van katalóg.

MEXIKÓI MUNKAKEDV

Mielőtt még nekilát,
felhajt három tequilát.

ARADI ANZIX

Lukulluszi a trakta,
midőn betérsz Aradra.
Csillagokkal matatva,
világtrenddel haladva,
bélbolyhokat maratva,
felöntve a garatra
séfnek lenni szabadna,
jó Borbély Zsolt Attila.

KONCSERTÓ

E naplemente úgy lever
e tengerbe, Ravel haver;
kakofónia, kottazúr:
dúlt publikum a Kotdazúr.

EGYSOROSOK

KÜLÖNBSÉG

Sokkal jobb lenni Opatijában, mint apátiában.

*

KAUKÁZUSI NŐ SZEXFANTÁZIÁJA

Mostan színes pacák(ok)ról álmodom...

*

TÖRVÉNY

Amilyen az orgazmus, olyan lesz az organizmus.

*

MŰFORDÍTÓI KÉRDÉS

Mért Villon a saskeselyű?

*

ZOOLÓGIAI MEGFIGYELÉS

A mosómedvék korán halnak.

*

RANDEVÚ JELENTŐS KÉSÉSSSEL

Kóróval jöttem, nem virággal.

*

GOMBÁSZFÍLING

Kicsit csiperkés a hangulatom máma...

*

FORRADALMI KÖLTÉSZET

Közizgatás.

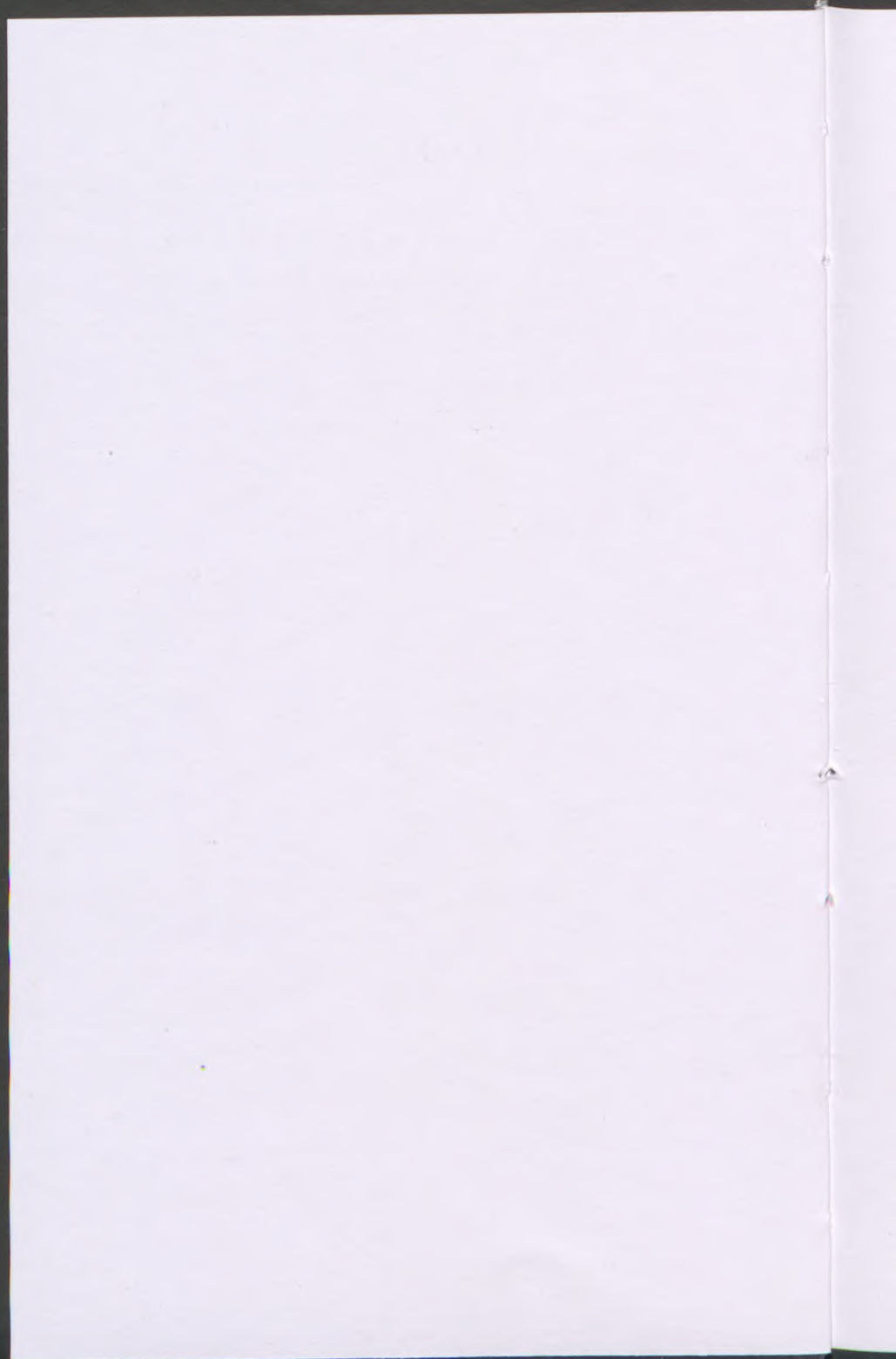
*

JAMAIKAI FILOZÓFUS MONDJA

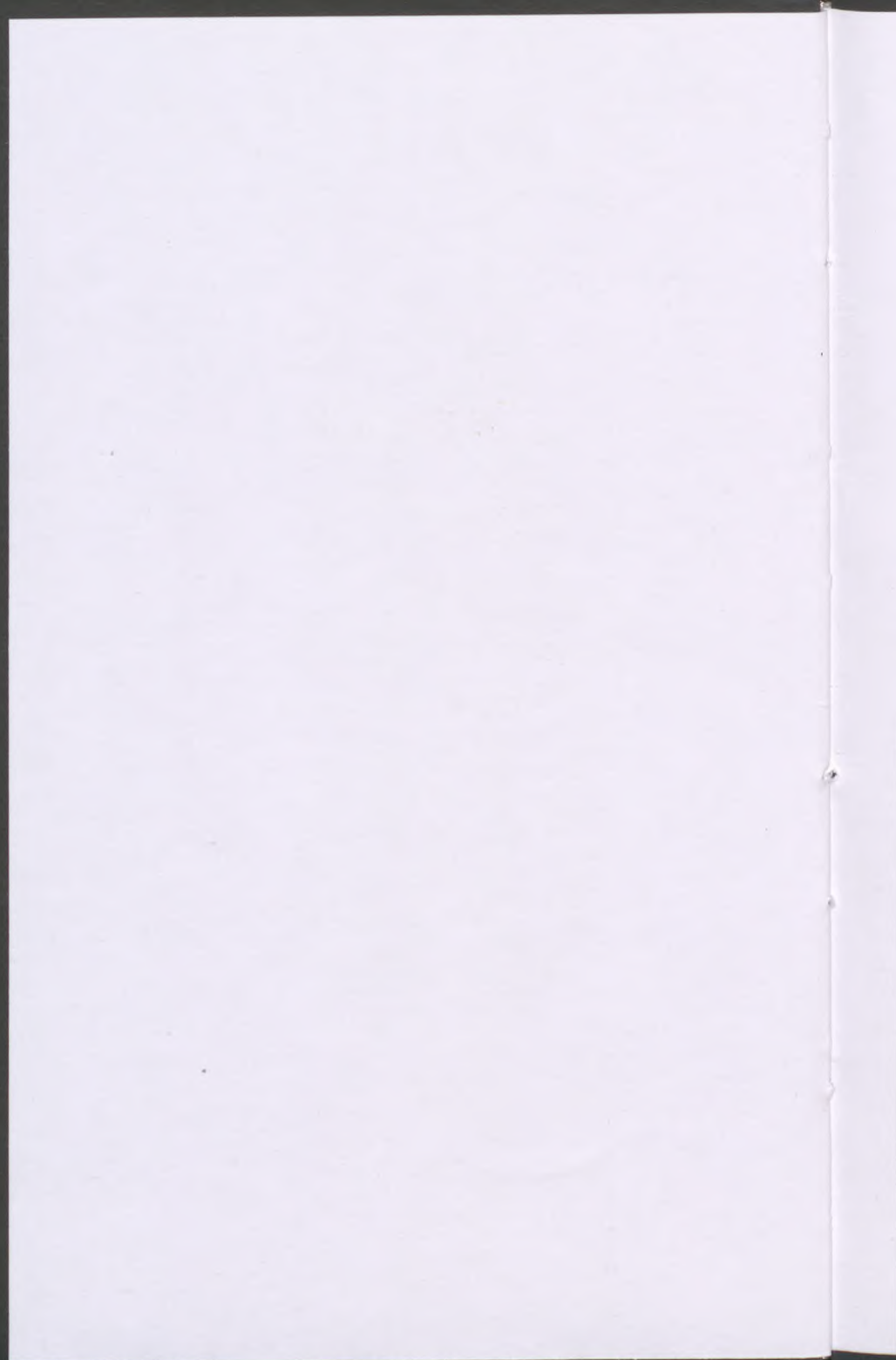
Mojito, ergo rum.

HAIKU

Alfred Nobel is
Bob Dylan-díjat kapott
de nem veszi át

STÁCIÓK

STÁCIÓK

Oláh János emlékének

Bűnbeesés előtti táj
hepehupás Belső-Somogy
a kalevalás kovácsműhely
tűnő gyermekkor keskenyfilmje

Verekedések iskolája
kanalizált erőfölény
szétfeszítendő ablakrámak
csúfolásra alkalmas tájnyelv

Sápatag soroksári srác
a Forradalom újszülöttje
isteni projekt irányítja
tűzvonalból a tűzvonalba

Egyetemi honfoglalás
kollégiumok löre-lötyte
antológia-szabadságharc
azért ami elérhetetlen

Elvetélt lapalapítások
fecsegő szilenciumok
hitvány liblingek bolsi főrral
eltagadják az árulást is

Bezúzott ívek féllegitim
kéziratos remeteség
önnön hazába száműzöttség
kultúrházban és tatamin

Szerkesztésbe ölt fél életmű
megtartó gyöngéd szerelem
szőlő babér dédpapaság
deres virágú őszikék

Mindhiába a barna öv
kokák jukók és vazarik
hiszen vasszabály az az ippon
s a halál vajon hány danos

2016. augusztus 16.

IDŐZAVAR

Futnak az órák
roppan az égbolt
égnek a könyvek
némul a dal

Csábul a jóság
bőr csupa kék folt
szöknek a könnyek
díszravatal

Élted időtlen
porhüvelyedbe
vers ha petézik
sápad a fény

Árnyak az őszben
múlt köde fed be
dúlt hite: *bézik*
sorvad az Én

CELLULÓZ

Csak a lélek, mi hű marad:
a matéria pusztá póz.
Szájöblödben a műanyag,
fogaid közt a cellulóz.

Hirmondó sincs a régi sejtből:
csak az érzés, mi áttelel.
Mint krumpliszsák, az élet eldől –
égi sáfárnak nem felel.

S majd a lélek is szerteszáll:
semmi-gőz lesz a minden-bíráás,
hóka visszfény a létezés.

Tengertúl-kápónk terpeszáll,
ám hajtókáján ott az Írás:
ez a bérünk (és nem kevés).

SZMOGSZONETT

Végnapjait tapossa az advent,
megint nem lesz fehér ünnepünk,
szmogfellegek alatt létezünk,
s a lelkünkben sincs még olyan nagy rend;

nem kerül idő szelekcióra,
hurcoljuk a bűnt és az erényt,
kikövetkeztetnünk kell a fényt –
mi lesz, ha előtte üt az óra;

tragikusabb mi lehetne annál,
ha egy projektum félbeszakad,
s nincs többé, ki híven összerakja;

tán ha programos tétlen maradnál,
szétpukkanna víz színén a hab –
sálmaszk nélkül mennél a szabadba.

SUMMA SUMMARUM

Biztonságban vagy valahára:
őrangyal-sereg körbefog.
Letörölve a palatábla
s készenlétben a görbebot.

Ami lesz, elmúlt; s ami volt már,
vagy elsüllyed, vagy felbukik.
Miközben pusztá sík az oltár,
emlékkel-tervvel vagy dugig.

Mennyei tökély kísértése:
evolúciós mánia.
Nincs hátradőlés, lásd be végre:
Isten fia – ember fia.

Ami lehetnél, az már voltál,
s ami nem lehetsz, az vagy épp.
Finomkodók közt kultúrbarbár,
üdvözülésben tartalék.

Ellenség féregfúrta földben,
barát köröz a sír fölött.
Göröngy dobban és lélek döbben,
szeráfot fűznek ördögök.

Randevújukból megfoganhatsz
mint egyszemélyes égi kar.
Aládúcol a halandó dac,
s nincs Teremtő, ki rád rivall.

Nincsen ítész sem, aki büntet
s aki jutalmaz – csak te vagy.
Eredben régi verssor lüktet:
időd az örök pillanat.

Talán a rák rág, tán az agy-szú,
vagy az örömtank lesz üres.
Elmúlásra fel, rajta, uccu,
légy eszes, lelkes, légy szíves!

Ám addig készen áll a koffer,
s becsekkolni is jut idő.
Végtelenítve jár a stopper,
hurokfilmez a vetítő.

Törölve tábla, irtva laptop,
betolva az infúzió.
Szív és agy egy ütemre kattog,
s a halál sem retorzió...

VÉGAKARAT

Terítsd rám gyapjútakaródat,
hadd melegedjek búcsúzólag,
most mondom még, míg van mese,
akkor nem lesz már semmise;

úgy volna jó maradni csöppet,
harmatként szikkadt nyári földnek,
amely százfelé úgy reped,
mint a bőrön a dúlt erek;

aztán tűnődni csendben, hosszan,
már elmenőben, távozóban,
nézni arcod, míg szép szavak
melengetnek a pléd alatt.

EGYNYÁR

A testi kórok tán gyógyíthatóak
a lélek más – már lélekmás ural
a biztos összeomlás ím a holnap
mi túlélhet még – az egynyári dal

Nincs is más idő mint ez az egynyár
kimerevült egyszervolt jövő
mentolízű a metál s a mentál
minden áldott reggel visszajő

HANGYA

Karóival körbevett a kórság,
élted zsugorodó földdarab,
itt henyélsz egy lucfenyő alatt,
a fakérgen korzózna a hangyák;

nincs egy testrészt, mely cserben ne hagyna,
egymás ellen vívna vad csatát,
messze már a gögös ifjúság,
fakérgen korzózó ürge hangya;

vén tenornak bicsakló a hangja,
Táncos-völgyben jól táplált lovak,
temesd el sok-nagy fájdalmadat:
szökj a kérgen, mint a vöröshangya.

ESZTÉKÁ

Duzzatag dug-nyirokcsomók
előlegeznek nyaktilót

Lenge lélek bár elragad
benn a szerkezet már rohad

Tavalyelőtti széria
kifutó masinéria

Sorsa az ekrazit s trotil
bontásra érett oldmobil

Túlpartra magam átviszem
garanciális szervizen

Birkózni tusig van birok
csak aztán győzze a nyirok

SZABADSÁG

Ha sóvárogsz a szabadság után
és utántölt a rezgő ideálkép
még fénynek tetszik ezüst életárnyék
s a determinált sors mered bután

A rabszolgalét szürkén felelőtlen
s mint ilyen nap mint nap felszabadít
a ma árkából elláss holnapig
és evickélj a parttalan időben

S ha nem segít már locsifecsi álom
és elnémul a nyelv a végtelen
a súlyos nemre mondassék igen
az életfricska győzzön a halálon

HÚSZEZER NAP

És eljő a nap a húszezredik
és lesz nektár és nassolgatni lótosz
és egy tömb marad habár eltelik
és minden egyéb prémium és bónusz

És eljött a nap a húszezredik
és mondták nevelsz burjánzó halált
és bónusz-élted nasstalan telik
és végtelen nektár-terápiád

SEJTELEM

A Kétszáz Évesnek

Életem ötvenötödik évében
tud engem az Isten ingázó révében
áldom bölcsességét tücskösen kérészen
hálával mi jóban volt s lehet még részem

TARTALOM

Ezeregy nappal.....	5
---------------------	---

IDŐ ÉS MÉRTÉK

Idő és mérték	9
Pótvers	10
Négy évszak.....	11
Túlélő-show	12
4x4	14
Egy Centrál-béli fotóra	15
Herkulesfürdői emlék	16
Irodalmi élet.....	17
Évfordulós disztichon	18
Októberi vasárnap	19
Kérdések Weöreshöz	20

RÁCSOK ÉS VIRÁGOK

Rácsok és virágok	23
-------------------------	----

LAMENTÁCIÓK

Jóslat.....	31
Illuzionizmus	32
Érettségi találkozó	33
Lamentációk.....	34
Kút	36
Otthon, otthon	37

Privát idő	38
Talán.	39

VÍZVÁLASZTÓ

Társbérletben	43
Tétova triptichon	44
Bájoló	45
Vén dal	46
Tékozló atya	47
Vízválasztó	48

NOSTRADAMUS APOKRIF JÓSLATA

Nostradamus apokrif jóslata	51
-----------------------------------	----

BÉDEKKER

Utazás	59
Kína	60
Kínai szonett	60
Kínai kétsorosok	60
Alpesek	72
Síszezon	72
Badisl	72
Galícia	74
Megkésett koccintás	74
Párizs	76
Emberöltő	76
Hémusz	77
A rilai kolostorban	77
Világörökség	77

Balkán	78
Mélyföld.	79
Németalföld	79
Amszterdam.	79
Kanális.	81
Monakó	82
Miniállam	82
Monegaszk dal.	83
Dölüksz	83
Felmelegedés	84
Nemigen.	84
Portorikó	86
Atlantisz.	86
Amerika felé	86
Floridák	87
Hurrikán.	88
Kuba fölött.	89
Gazdag kikötő	89
Sokminden.	89
Lasz Piedrasz	90
Könyvbemutató	91
Szigetföld.	92
Hippopotámusz	93
Szanhuaáni szép napok	93
Turbulencia	97
Szidni	98
Ritörn.	98
Másikföldi mozzanatok	98

BÖKKENŐK

Édeshaza	103
Botor bordalok	104
Óda Szakolczay Lajoshoz	109

A nagy ho-ho-ho	111
Píszí	112
Lélekkufár	114
Bökkenők	115
Salzburgi fohász	115
Macsókirály	115
Donhuán büszkélkedik	115
Falusi Kaszanova	115
Pornó	116
Társadalmi kontroll	116
Dobszó	116
Veszekedés után	116
Intés bordélylátogatóknak	116
Fizika	117
Szentencia	117
Generációk	117
Prófétaság	117
Goblen	117
Bícs	118
Turisztikai ajánlat	118
Vadnyugati veszedelem	118
Beavatkozás	118
Átok	119
Mezei pocok kesergése	119
Reklámszlogen	119
Kínai piac	119
Karibi túszer belső monológja	119
Morgolódo	119
Szentencia	120
Dó-re-mi	120
Táncosno panasza	120
Sanghaji kérdés	120
Csontritkulás	120
Rím	121
Itt van újra	121

Helikon	121
Egyetemi pech	121
Mexikói munkakedv	121
Aradi anzix	122
Koncertó	122
Egysorosok	123
Különbség	123
Kaukázusi nő szexfantáziája	123
Törvény	123
Műfordítói kérdés	123
Zoológiai megfigyelés	124
Randevú jelentős késéssel	124
Gombászfiling	124
Forradalmi költészet	124
Jamaikai filozófus mondja	124
Haiku	125

STÁCIÓK

Stációk	129
Időzavar	131
Cellulóz	132
Szmogszonett	133
Summa summarum	134
Végakarat	136
Egynyár	137
Hangya	138
Esztéka	139
Szabadság	140
Húszezer nap	141
Sejtelem	142

*A Magyar Napló Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének,
valamint az 1999-ben alapított
Könyves Szövetségnek a tagja
www.konyves-szovetseg.hu*

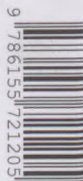
Magyar Napló Kiadó Kft.
1062 Budapest, Bajza u. 18.
www.magyarnaplo.hu
Felelős kiadó a Magyar Napló Kiadó vezetője
Felelős szerkesztő Zsiga Kristóf
A könyvet gondozta Zsille Gábor
Tördelőszerkesztő Bornemissza Ádám
A borítót Bányay Anna és Szita Barnabás tervezte
A szerző portréját Bach Máté készítette
Készült a Pannónia Nyomdában, Budapesten

9659/18

2500 Ft

Csontos János

(1962, Ózd) József Attila-díjas (2015)
és Quasimodo-különdíjas (2011) költő,
író, filmrendező

Legutóbbi verseskötetei: *Para* (2007),
Száz év talány (2008), *Delelő* (2011),
Tíz évek (2015).

Regénye: *Angyaldekameron* (2015).

Ezeregy nappal című új könyvének versei
2015 és 2017 között születtek.

KÉRDÉSEK WEÖRESHÖZ ”

Ha a vers tényleg születik,
s nem lebeg öröktől az űrben
abszolút nullfokra lehúlten,
ki a doktor s a szüle itt?

Ki kíséri a küszöbig,
ha lesben áll a metsző tőrítés?
És ha az abortusz a döntés,
ki taszítja a küretig?

MAGYAR
NAPLO

Csontos János

| EZEREGY NAPPAL